

CHARLES H. SPURGEON

BĂTĂLIA

FINALĂ

Bătălia finală

CHARLES H. SPURGEON

BĂTĂLIA

FINALĂ

BĂTĂLIA FINALĂ

Charles Haddon Spurgeon

© 2019 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *The Greatest Fight in the World* (1891).

Tradus și publicat în limba română cu permisiune. Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Traducerea, corectura, editarea, design și tehnoredactare: Asociația MAGNA GRATIA.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

- imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;
- imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);
- stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.
- copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Citiți politica integrală de copyright la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

*„Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața
veșnică la care ai fost chemat, și pentru care ai făcut
aceea frumoasă mărturisire înaintea multor martori”*

I TIMOTEI 6:12

CUPRINS

Introducere 9

CAPITOLUL 1. ARMURA NOASTRĂ 19

Sola Scriptura

Nimic de adăugat

Nimic de lăsat deoparte

Testat

Experimentat de noi înșine

Să cunoaștem și să folosim mai mult Scriptura

Cu mai multă pasiune

Mai des

Doar Cuvântul

Siguri de inspirația Scripturii

Biblia – infailibilă

Fără compromis

Hotărât și specific

CAPITOLUL 2. ARMATA NOASTRĂ 73

Biserica – Trupul distinct al lui Hristos

Biserica – reală sau statistică?

Are biserica un viitor?

Nevoia rugăciunii în biserică

O biserică lucrătoare

Biserica tuturor sfinților

Cunoașterea adevărului

Spiritul misionar al bisericii

Predicatorii – slujitorii bisericii

Predicatorii – exemple pentru turmele lor

CAPITOLUL 3. PUTEREA NOASTRĂ 93

*Dependența de Duhul Sfânt în pregătirea lucrării
pastorale*

Dependența de Duhul Sfânt în predicare

*Dependența de Duhul Sfânt cu privire la rezulta-
tele slujirii pastorale*

Cum să ne asigurăm de prezența Duhului Sfânt

Cum nu lucrează Duhul Sfânt

Despre MAGNA GRATIA

INTRODUCERE

Fie ca toate rugăciunile care au fost deja rostite să își găsească răspuns rapid și din abundență! Și fie ca și alte astfel de rugăciuni să urmeze, alăturându-se celor rostite de noi! Cea mai memorabilă parte a conferințelor din trecut este aceea a unirii sfinte a credincioșilor în rugăciune, și trag nădejde că nici noi nu ne-am lăsat mai prejos în această privință, motiv pentru care vreau să cred că am crescut tot mai mult în ferența și substanța mijlocirilor noastre. Credinciosul aflat pe genunchi este invincibil.

Cu multe luni înainte m-am gândit la acest mesaj și m-am preocupat foarte mult, așa încât pot să vă spun cu certitudine că el este copilul multor rugăciuni. Aș vrea să vorbesc bine într-o ocazie atât de specială ca aceasta, când sunt aduse cele mai bune mesaje, dar, așa cum spunea fratele în rugăciune, doresc să fiu în totalitate în mâinile lui Dumnezeu, atât

în privința mesajului meu, cât și în privința oricărui alt aspect al vieții mele. Aș dori să vorbesc cu o limbă clară, pentru ca scopul lui Dumnezeu să fie împlinit mai bine. Ba chiar aș fi gata să pierd toată puterea vorbirii dacă, prin a fi limitat eu în cuvintele omenești, voi ați putea să vă hrăniți mai bine cu acea carne spirituală care se găsește doar în El, Cel care este Cuvântul întrupat al lui Dumnezeu.

Aș mai vrea să vă spun, ca predicatori, că sunt convins că trebuie să ne pregătim cu sârguință și să facem tot ce ne stă în putere pentru a-I sluji Marelui nostru Stăpân. Cred că am citit că, atunci când o mână de greci cu inimă de leu au iscodit armata persanilor, un spion, care s-a furișat să vadă ce făceau ei, s-a întors în tabăra proprie și i-a spus marelui său împărat că aceștia erau niște creaturi prăpădite, căci se ocupau cu pieptănatul pe câmpul de bătălie. Despotul a văzut însă aceste lucruri într-o lumină diferită, căci a învățat faptul că un popor care se ocupa cu îngrijirea părului înaintea unei bătălii era semnalul că el punea mare preț pe capetele oștenilor, și însemna că nu aveau să și le plece înaintea unei morți oarecare, ca niște lași. Dacă ne preocupăm mult să folosim cel mai bun limbaj atunci când propovăduim

adevărurile veșnice, am putea să îi aducem pe vrăjmașii noștri în punctul de a crede că noi vom fi și mai atenți când vine vorba de învățăturile pe care le predicăm. Nu trebuie să fim niște soldați dezordonați când o mare bătălie se află înaintea noastră, căci am arăta ca niște oameni doborâți de întristare. Când ne aflăm în bătălia împotriva învățăturilor false, a trăirii lumești și a păcatului, noi înaintăm fără teamă gândindu-ne la soarta finală și, de aceea, vorbirea noastră nu trebuie să fie una caracterizată de o pasiune banală, ci de principii bine stăpânite. Nu este demn de noi să fim niște oameni blegi, pentru că dorința noastră este să ieșim triumfători. Faceți-vă lucrarea bine, așa încât toți oamenii să poată vedea că nu sunteți dintre aceia care s-ar putea abate de la ea. Persanul spunea, într-o altă ocazie, când a văzut o mână de războinici înaintând, „Este doar o mână de oameni! Nu intenționează să se lupte!” Dar un alt soldat de lângă el a exclamat, „Ba da, ei vor năvăli peste noi, căci iată că și-au aranjat scuturile și și-au lustruit armura”. Oamenii aceia aveau de lucru, și puteai fi sigur că sunt foarte serioși, pentru că nu se grăbeau să-și facă lucrul în dezordine. Printre greci era obiceiul ca, atunci când aveau înaintea lor

o zi sângeroasă, să facă un mare spectacol din bucuria dârză a războinicilor lor prin faptul că îi împodobeau bine. Fraților, eu cred că, atunci când avem de făcut o lucrare măreață pentru Hristos, și chiar suntem dornici să o ducem la bun sfârșit, nu trebuie să mergem înaintea adunării, să ne ridicăm la amvon și să spunem orice cuvânt se nimerește pe buzele noastre. Dacă vorbim despre Isus, trebuie să vorbim cel mai bine, chiar dacă, până și atunci, oamenii nu sunt zdrobiți de strălucirea scuturilor, și nici de cât de moale este părul războinicului, ci este nevoie de o putere mai mare pentru a trece prin zalele de fier ale firii pământești. Eu privesc în sus, către Dumnezeuul oștirilor. Fie ca El să îl apere pe cel drept! Da, dar asta nu înseamnă că eu aș înainta pe frontul bătăliei făcând vreun pas cu nepăsare, și nici nu înseamnă că m-ar cuprinde vreo îndoială. Da, recunoaștem că noi suntem slabi, dar Domnul, Dumnezeuul nostru este puternic, iar bătălia este a Domnului, nu a noastră.

Asupra mea există o singură temere, într-o oarecare măsură. Sunt întrucâtva preocupat ca nu cumva simțământul meu profund cu privire la responsabilitatea mea să ajungă să îmi diminueze eficiența. Un om poate să simtă că trebuie să facă atât de

bine lucrul său încât tocmai din acel motiv el ar putea să nu-l împlinească așa cum și-ar dori. Un sentiment exagerat cu privire la responsabilitate poate să dea naștere paraliziei. Cândva am recomandat un tânăr casier la o bancă, iar prietenii lui i-au dat cu mare atenție responsabilități stricte și i-au cerut să fie foarte precis socotelile lui. El a fost peste măsură de grijuliu încât a ajuns prea emoționat și nervos și, chiar dacă anterior fusese foarte precis în munca lui, starea lui de anxietate l-a făcut să cadă din greșeală în greșeală, până a trebuit să-și dea demisia. Este posibil să fii atât de anxios cu privire la felul în care vei vorbi sau ce vei avea de spus, încât comportamentul tău să fie afectat de asta și să uiți chiar și acele lucruri pe care le considerai cele mai importante.

Fraților, vă spun aici câteva dintre gândurile vieții mele private, pentru că suntem cu toții asemănători în chemarea noastră. Întrucât avem parte de aceleași experiențe, cred că ne face bine să știm aceste lucruri. Noi, cei care conducem, avem aceleași slăbiciuni și necazuri ca și cei care ne urmează. Trebuie să ne pregătim, dar mai trebuie și să ne încredem în Acela fără de care nimic nu începe, nimic nu continuă, și nimic nu se sfârșește bine.

Am această mângâiere că, și dacă nu voi vorbi adecvat pe subiectul predicii mele, tema însăși vă va vorbi. Există ceva special chiar și atunci când începi să vorbești pe un subiect potrivit. Dacă un om vorbește bine pe o temă care nu are nicio importanță practică, nu este bine ca el să fi vorbit. Un învățat din vechime spunea că, „nu este de niciun folos să vorbești multe asupra unui lucru care în el însuși nu are importanță”. Oricât ai sculpta un sâmbure de cireașă și cu oricâtă îndemânare, el rămâne tot un sâmbure de cireașă. Prin comparație, chiar dacă este tăiat fără îndemânare, un diamant rămâne o piatră prețioasă. Dacă subiectul este unul de mare importanță, chiar dacă acel om n-a putut vorbi la înălțimea acestuia, totuși, simplul fapt că l-a adus în discuție este ceva valoros. Temele pe care le voi aborda de această dată trebuie luate în seamă, și trebuie luate în seamă acum. Am ales să vorbesc despre adevăruri prezente și presante, și dacă vă veți gândi voi înșivă la ele, nu veți pierde timpul alocat acestui mesaj. Cu ce ardoare interioară mă rog ca noi toți să profităm cu ceva de pe urma acestei ore de meditație!

Din fericire, temele alese sunt de așa natură încât pot să le folosesc chiar și în acest mesaj. După

cum un fierar poate să își învețe ucenicul în timp ce lucrează la o potcoavă, tot așa, și noi putem să facem din predicile noastre exemple ale învățăturilor pe care ele le conțin. În acest caz, noi nu putem să practicăm ceea ce predicăm, dacă Domnul nu este cu noi. Un învățător în arta culinară își instruieste elevii arătându-le propriile sale rețete. El pregătește o mâncare înaintea audienței sale și, în timp ce descrie etapele pregătirii ei, gustă el însuși din mâncare, iar prietenii lui sunt de asemenea îmborsăți de aroma ei. El va avea succes prin intermediul mâncărilor lui atractive, chiar dacă n-ar fi un om de o oratorie deosebită. Omul care îi hrănește pe alții va fi mai sigur de succes decât acela care doar cântă bine la un instrument, pentru că acesta din urmă nu lasă nicio amintire înaintea audienței sale, decât aceea a unui sunet plăcut. Dacă subiectele pe care le aducem înaintea oamenilor noștri sunt în ele însele subiecte bune, ei vor trece cu vederea lipsa noastră de îndemănare în prezentarea lor. Atâta vreme cât oaspeții primesc carne spirituală, servitorul de la masă poate să fie fericit chiar dacă oamenii nu îl vor ține minte.

Subiectele pe care vreau să vi le aduc înaintea de-a face cu lucrarea vieții noastre, cu acea cruciadă

împotriva ereziei și a păcatului în care noi suntem implicați. Sper că orice bărbat de aici poartă acea cruce roșie în inima lui și s-a jurat să facă și să îndrăznească totul pentru Hristos și pentru crucea Lui, și să nu ajungă vreodată mulțumit câtă vreme vrăjmașii lui Hristos nu sunt zdrobiți, iar Hristos însuși nu este satisfăcut. Înaintașii noștri obișnuiau să vorbească despre „cauza lui Dumnezeu și a adevărului”. Și, iată, pentru aceasta purtăm noi armele, noi, cei puțini împotriva celor mulți, cei slabi împotriva celor puternici. O, dacă am fi găsiți drept soldați buni ai lui Isus Hristos!

Acum, eu cred că trei lucruri sunt de maximă importanță și, fără îndoială, ele au fost întotdeauna așa și vor rămâne întotdeauna în prima linie, datorită implicațiilor lor practice. Primul dintre acestea este armura noastră, anume Cuvântul inspirat. Cel de-al doilea este armata noastră, Biserica Dumnezeului celui viu, chemată de El însuși, pe care noi trebuie să o călăuzim sub comanda Domnului nostru. Al treilea este tăria noastră, prin care noi purtăm armura și mânuim sabia. Duhul Sfânt este puterea noastră în ceea ce suntem și în ceea ce facem, în ceea ce suferim și în ceea ce slujim, în creștere și în luptă,

în bătălie și în biruință. Acest al treilea lucru este de importanță primordială și, chiar dacă l-am enumerat aici ultimul, îl socotim drept cel mai important.

Charles Haddon Spurgeon

I

ARMURA NOASTRĂ

Vom începe cu armura noastră. Eu consider că armura noastră – și sper că așa gândiți fiecare dintre voi, este Biblia. Pentru noi, Sfânta Scriptură este „cătunul lui David, zidit ca să fie o casă de arme; o mie de scuturi atârnă de el, toate scuturi de viteji” (Cântarea Cântărilor 4:4). Dacă vrem arme, trebuie să venim să le luăm de aici, și doar de aici. Indiferent dacă suntem în căutarea unei arme de atac sau a unui scut de apărare, trebuie să le găsim aici în această carte inspirată divin. Dacă alții caută să se înzestreze din alte surse, eu vă mărturisesc de la bun început că nu am alta. Atunci când am cunoscut această carte, și de atunci încolo, nu am mai avut nimic altceva de predicat. Este adevărat că n-aș putea avea nicio dorință să predic ceva, dacă n-aș continua să cercetez

subiectele pe care le găsesc pe paginile ei. Ce altceva ar merita să fie predicat? Fraților, adevărul lui Dumnezeu este singura comoară pe care noi o căutăm, iar Scriptura este singurul teren în care săpăm după ea.

SOLA SCRIPTURA

Nu avem nevoie de nimic mai mult decât de ceea ce Dumnezeu a găsit plăcut să ne descopere. Anumite duhuri rătăcitoare nu se simt niciodată acasă până când nu se rătăcesc: ele tânjesc după ceva pe care eu cred că nu-l vor găsi niciodată, fie în ceruri, fie sub ceruri, fie în apele de sub ceruri, atâta vreme cât rămân în această dispoziție a minții. Ele nu-și găsesc odihna niciodată, căci nu vor să aibă deloc de-a face cu o revelație infailibilă. De aceea, acești oameni sunt condamnați să rătăcească atât aici cât și în veșnicie, și să nu găsească niciun loc de odihnă. Pentru moment, ei se laudă ca și cum ar fi satisfăcuți cu ultima lor jucărie, dar în câteva luni îi vei vedea zdrobind în bucăți toate lucrurile pe care anterior le susțineau cu mare pompă și în care își găseau încântarea. Ei urcă un deal doar pentru a-l coborî iarăși. Fără îndoială, ei spun că această căutare după adevăr este mai bună decât însuși adevărul. Ei sunt cei care

căroră le place pescuitul mai mult decât peștele, lucru care poate fi adevărat, pentru că peștii lor sunt foarte mici și plini de oase. Acești oameni sunt la fel de buni la distrugerea propriilor lor teorii cum îi vedem pe unii cerșetori că sunt experți în a-și rupe hainele. Ei își reiau descoperirile noi la nesfârșit, și trudes constant la dezgolirea temeliei acestora. Ei sunt experți în începuturi, căci mereu încep câte ceva, de când am ajuns să îi cunoaștem. Ei sunt ca acea elice care se învâрте constant la suflarea vântului, „care nu se poate liniști, și ale cărei ape aruncă afară noroi și mâl” (Isaia 57:20). Chiar dacă norul lor nu este acel nor care vorbea cândva despre prezența divină, totuși acesta se mișcă mereu înaintea lor, iar corturile lor rareori apucă să fie întinse înainte ca să se dea iarăși semnalul pentru a fi strânse. Acești oameni nu caută nici măcar ceva cert. Cerul lor constă în lepădarea oricărui adevăr absolut și în umblarea după orice speculație sau zvonuri de speculație. Ei învață totdeauna, dar nu ajung niciodată la cunoștința adevărului.

În cazul nostru, noi aruncăm ancora în portul Cuvântului lui Dumnezeu. Aici se găsește pacea noastră, puterea noastră, viața noastră, motivația noastră, fericirea noastră. Cuvântul lui Dumnezeu

este ținta noastră finală. Mințile noastre strigă că „l-am găsit”, conștiința noastră confirmă că aici este adevărul, iar inimile noastre descoperă în el acea stâncă de care se pot agăța toate dorințele noastre. Aici, noi rămânem mulțumiți.

NIMIC DE ADĂUGAT

Dacă revelația lui Dumnezeu n-ar fi suficientă pentru credința noastră, ce am putea să adăugăm noi la ea? Cine ar putea să răspundă acestei întrebări? Ce ar putea să-și propună vreun om să îi adauge Cuvântului sfânt? Un singur moment, o singură clipă de reflecție la acest lucru ar trebui să ne conducă la a considera drept din cale-afară de ridicole până și cele mai atractive cuvinte ale oamenilor, dacă acestea ar fi propuse să fie adăugate Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă așa am proceda, țesătura n-ar mai fi dintr-o singură bucată.

Ai putea să adaugi zdrențe unei haine regale? Ai putea să strângi mizeria de pe străzi și să o adăpostești în trezoreria împăratului? Ai putea să pui alături pietricelele de pe malul mării cu diamantele din Golconda? Pentru noi, orice altceva în afara Cuvântului lui Dumnezeu, care ne este pus înaintea spre a fi

crezut și predicat ca și cum ar fi viața oamenilor, pare total absurd.

Totuși, trebuie să conștientizăm că noi avem de-a face cu o generație de oameni care doresc mereu să descopere o putere nouă și o evanghelie nouă pentru bisericile lor. Cuvertura patului lor pare să nu fie niciodată suficient de lungă, așa încât ei sunt gata să împrumute un metru sau doi de cânepă putredă de la unitarieni, agnostici sau chiar de la atei. Dacă ar exista oricâtă forță spirituală sau putere care să ne îndrepte către cer dincolo de ceea ce este scris în această Carte, cred că putem să ne descurcăm și fără ea. Fără îndoială, este de mirare cum ar putea să ne fie mai bine fără ea. Scripturile, în sfera lor, sunt asemenea lui Dumnezeu în univers – atotsuficiente. În ele este revelată toată lumina și puterea de care mintea omului are nevoie în lucrurile spirituale. Câteodată îi auzim pe oameni vorbind despre puteri care se găsesc dincolo de ce vedem în Scriptură, dar noi credem că o astfel de putere nu este altceva decât vid cu pretenții. Imaginați-vă un tren scos de pe linie sau incapabil să înainteze, și o trupă de meșteri sosind să îl repare. Motoarele sunt turate la maxim și, la în-

ceput, par să nu fie capabile să-l miște înainte: puterea motorului este insuficientă. „Tată, tată”, strigă un băiețel, „dacă nu are suficientă putere, le voi împrumuta eu căluțul meu de lemn, ca să îi ajute”. În ultima vreme, și nouă ni s-au oferit numeroși căluți de felul acesta. Aș putea spune că n-au făcut mare lucru până acum, chiar dacă au promis multe. Mă tem că efectul lor a fost mai degrabă unul rău decât unul bun: ei i-au târât pe oameni în penibil și i-au scos din locurile de închinare, unde le plăcea cândva să se înghesuie. Le-au arătat oamenilor jucăriile noi, iar aceștia, după ce le-au privit câtva timp, au trecut la alte magazine asemănătoare. Aceste nimicuri fine și noi n-au adus nimic bun și nici nu vor aduce vreodată ceva bun, câtă vreme lumea va sta în picioare. Cuvântul lui Dumnezeu este suficient pentru a capta interesul și pentru a binecuvânta sufletele oamenilor din toate vremurile. Dar aceste noutăți vor fi zdrobite în curând. „Evident”, strigă unul, „trebuie să adăugăm aici gândurile noastre”. Fratele meu, poți gândi în toate felurile, dar gândurile lui Dumnezeu sunt mai bune decât ale tale. Ai putea să exprimi niște gânduri foarte fine, și să picuri produsul minții tale așa cum copacii își abandonează toamna frunzele, dar există Unul care cunoaște mai mult decât

pot produce gândurile tale, și El nu le ia în seamă. Nu este oare scris că „Domnul cunoaște gândurile omului: știe că sunt deșerte” (Psalmii 94:11)? A încerca să punem gândurile noastre la nivel de egalitate cu gândurile mărețe ale lui Dumnezeu a fi o absurditate grosolană. Ai îndrăzni să aduci lumânarea ta ca să le poți arăta altora soarele? Nimicnicia ta pentru a umple eternul tot? Este mai bine să rămânem tăcuți înaintea Domnului, decât să visăm că am putea adăuga ceva la ceea ce El a spus. Cuvântul Domnului este, în comparație cu gândurile oamenilor, ca o grădină pe lângă o pustietate. Rămâi între copertile Cărții sfinte, și te vei afla în țara unde curge lapte și miere – de ce să cauți să îi adaugi nisipurile deșertului?

NIMIC DE LĂSAT DEOPARTE

Încearcă să nu lași deoparte nimic din ceea ce este scris în cartea perfectă. Orice găsești acolo, lasă acolo, și datoria ta să fie să predici acel lucru potrivit cu măsura credinței pe care ai primit-o. Tot ce a găsit Dumnezeu vrednic să reveleze este vrednic de predicarea noastră. „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4). „Căci mânia Lui ține numai o

clipă, dar îndurarea Lui ține toată viața: seara vine plânsul, iar dimineața veselia” (Psalmii 30:5). Fie ca orice adevăr revelat să fie făcut cunoscut la timpul lui. Nu căuta în altă parte un subiect pentru mesajul tău – când ai o infinitate înaintea ta, nu poate exista nevoia de a căuta în altă parte. Când ai adevăruri atât de glorioase de predicat, ar fi o stricăciune maximă să umbli după altceva.

TESTAT

Noi am testat deja faptul că tot ceea ce ni s-a dat pentru războiul nostru este potrivit. Armele din armura noastră sunt cele mai bune, căci le-am încercat, și am descoperit că așa sunt. Unii dintre voi, frați mai tineri, ați testat Scriptura ceva mai puțin, dar alții, care încep să încărunească, pot să vă dovedească faptul că ei au încercat Cuvântul, așa cum argintul este încercat în cuptor, iar acesta a rezistat oricărui test, chiar de șaptezeci de ori câte șapte. Cuvântul sacru a îndurat mai multe critici decât cea mai acceptată formă de filozofie sau știință, și el a supraviețuit oricărei încercări de a fi doborât. Un predicator spunea cândva că, „Atunci când toți vrăjmașii de astăzi vor muri, predicile de la înmormântările lor vor

fi rostite tot din această carte și niciun verset nu va fi omis, de la prima pagină din Geneza până la ultima pagină din Apocalipsa”. Unii dintre noi am trăit vreme de mulți ani într-un conflict zilnic, punând la test în mod perpetuu Cuvântul lui Dumnezeu, și putem să vă dăm cu onestitate această garanție, anume că el este valid în orice situație. După ce am folosit această sabie cu două tăișuri pentru a străpunge zălele de oțel și platoșele de aramă, încă n-am reușit să descoperim vreun loc în care ascuțimea să-i fi fost afectată. Ea nu s-a rupt și nici nu s-a îndoit deloc. Ar putea să îl despică pe diavolul din creștetul capului până în călcâiul piciorului, și totuși n-ar fi afectată în niciun fel. Ea rămâne și astăzi același Cuvânt puternic al lui Dumnezeu care era în mâinile Domnului nostru Isus. Și cât de mult ne întărește ea când ne amintim de nenumăratele suflete cucerite prin sabia Duhului! Cunoașteți sau ați auzit de o convertirea produsă de orice altă doctrină decât cea care se găsește în Cuvânt? Aș vrea să pot avea un catalog al convertirilor produse de teologia modernă. M-aș abona la un exemplar al unei astfel de lucrări. Nu am să vă spun ce voi face cu ea după ce o voi citi, dar, cel puțin, voi crește vânzările ei cu un exemplar, doar

pentru a vedea ce pretinde că a produs această teologie progresistă. Convertiri prin doctrina ispășirii universale! Convertiri prin doctrinele inspirației în-doielnice! Convertiri la dragostea lui Dumnezeu și la credința în Hristosul Lui, prin a auzi că moartea Mântuitorului a fost doar finalul unui exemplu măreț, nu o jertfă substitutivă! Convertiri printr-o evanghelie dezbrăcată de toată Evanghelia! Ei spun, „nu vor înceta niciodată minunile”, dar astfel de minuni n-au început niciodată să se manifeste. Lăsați-i să raporteze oricâte schimbări ale inimii vor, și să vă dea oportunitatea de a le testa. Iar apoi, putem să vedem dacă merită să părăsim acel Cuvânt pe care l-am testat în sute de cazuri, iar alții de aici chiar în mii de cazuri, și l-am descoperit întotdeauna eficient în mântuire. Noi știm de ce batjocoresc ei convertirile adevărate. Ele sunt struguri de care astfel de vulpi nu se pot atinge și de aceea, pentru astfel de ființe, au un gust amar. Întrucât noi credem în nașterea din nou și ne așteptăm să o vedem în mii de situații, vom rămâne alipit de acel Cuvânt al adevărului prin care Duhul Sfânt lucrează regenerarea. Într-un cuvânt, în bătălia noastră, noi vom rămâne la arma cea veche, sabia Duhului, până când vom putea

găsi, dacă ar fi posibil, alta mai bună. Verdictul nostru este: „Nu există o altă armă ca aceasta, așa că vrem să rămânem la ea”.

Cât de adesea am văzut Cuvântul lucrând eficient în mângâiere! Așa cum s-a exprimat un frate în rugăciune, este un lucru dificil să ne ocupăm de inimile frânte. Cât de nebun m-am simțit când am încercat să scot prin puterile mele un prizonier din castelul Uriașului Deznădejde! Cât de dificil este să convingi deznădejdea să nădăjduiască! Cât am încercat să atrag în capcană iepurele prin orice artă pe care o stăpâneam, dar atunci când acesta era cât pe ce să încapă în mâinile mele, l-am descoperit fugind și adăpostindu-se într-o altă groapă! Deja îl izgonisem din vreo douăzeci de văgăuni, și nici măcar nu începusem să îl urmăresc. Păcătosul confruntat se folosește de toate felurile de argumente pentru a dovedi că el nu poate fi mântuit. Invențiile disperării sunt la fel de multe ca șiretlicurile siguranței de sine. Nicio lumină nu poate să dea la o parte întunericul gros al îndoielii, cu excepția ferestrei Cuvântului lui Dumnezeu. În Scriptură se găsește un balsam pentru fiecare rană, un untdelemn pentru orice durere. O, ce putere minunată se găsește în Scriptură, care să

dea naștere speranței în mijlocul disperării și care să aducă lumină veșnică în întunericul care își făcuse loc și crease un lung miez de noapte în cel mai adânc colton al sufletului! Noi am pus adesea la încercare Cuvântul Domnului ca „pahar al îndurării”, și el n-a ratat niciodată să-i aducă bucurie celui deznădăjduit. Noi știm ce spunem, căci am fost martori ai acestor realități binecuvântate: Scriptura adevărului, aplicată de către Duhul Sfânt, le-a adus pace și bucurie aceluia care erau în întuneric și în valea umbrei morții.

De asemenea, noi am observat superioritatea Cuvântului în creșterea credincioșilor și în producerea neprihănirii, sfințeniei și a rodniciei. În aceste zile vedem că ni se vorbește neîncetat despre „partea etică” a Evangheliei. Mi-e milă de cei pentru care astfel de lucruri sunt niște noutăți. N-au descoperit oare acest lucru până acum? Noi ne-am ocupat mereu de partea etică a Evangheliei. Și este adevărat că vedem peste tot lucrurile etice din Biblie. Nu există nicio doctrină adevărată care să nu fie roditoare în fapte bune. Payson spunea cu înțelepciune că, „dacă există un singur fapt, o singură doctrină sau o singură promisiune din Biblie, care să nu fi produs niciun efect practic asupra comportamentului sau dorințelor tale, fii convins că

nu o crezi cu adevărat”. Întreaga învățătură scripturală își are scopul ei practic și rezultatul ei practic. Ceea ce noi trebuie să spunem, nu ca pe o descoperire, ci ca pe un lucru de bun simț, este că, dacă, în condițiile existenței pomului, avem mai puțină roadă decât ne-am dori, este normal să suspectăm ca, atunci când copacul nu va mai fi, iar rădăcinile lui sunt dezgropate, nu va mai putea exista niciun fel de rod. Însăși rădăcina sfințeniei stă în Evanghelia Domnului Isus Hristos. Iar dacă Evanghelia este dată la o parte cu gândul că așa am putea produce mai multă roadă, am comite cea mai răsunătoare nebulie. Noi am văzut o moralitate fină, o integritate statornică, o puritate delicată și, mai mult decât atât, o sfințenie evlavioasă, toate acestea produse de doctrinele harului. Noi vedem consacrarea din viața omului, vedem resemnarea calmă din ceasul suferinței, vedem nădejdea bucuroasă din clipa morții; iar acestea nu în situații izolate, ci ele sunt rezultatul general al unei credințe raționale în învățăturile Scripturii. Noi chiar ne-am arătat uimiți de rezultatul sacru al vechii Evanghelii. Chiar dacă ajungem uneori să fim obișnuiți să vedem acest lucru, ea nu și pierde niciodată șarmul. Am văzut femei și bărbați sărmani predându-și viețile în mâna lui Hristos și

trăind pentru El într-o modalitate care a făcut ca inimile noastre să se plece în adorare față de Dumnezeuul harului.

Noi am spus atunci că „ea trebuie să fie o Evanghelie adevărată, dacă produce vieți ca acestea”. Dacă n-am vorbit atât de mult despre aspectele etice cum au făcut-o unii, ne amintim totuși o zicală veche de la țară: „mergi acolo dacă vrei să auzi vorbindu-se despre fapte bune, dar du-te dincolo dacă vrei să le vezi”. Multă vorbărie, puțină practică. Vorba lungă, sărăcia omului. Unii au predicat faptele bune până când cu greu a mai rămas o persoană decentă în parohie, în timp ce alții au predicat harul fără plată și dragostea jertfitoare în așa fel încât păcătoșii au devenit sfinți, iar sfinții a ajuns ca niște copaci îngreunați de roadă, spre lauda și slava lui Dumnezeu. După ce am văzut roada care rezultă din sămânța noastră, n-avem de gând să schimbăm această sămânță, ca să îi facem pe plac acestui veac visător.

Noi am văzut și testat eficiența specială a Cuvântului lui Dumnezeu mai ales când ne-am aflat pe patul suferinței. Cu doar câteva zile în urmă eram la căpătâiul unuia dintre prezbiterii noștri, care părea

că se apropie de ceasul morții. Nu vă pot spune decât că discuția cu el părea că este precum cerul care se coborâse pe pământ. N-am văzut niciodată atât de multă bucurie la o nuntă precum am văzut în aceea cămăruță liniștită. El trăgea nădejde că va fi în curând cu Isus, și era bucuros de acest lucru. „N-am nicio îndoială, niciun nor întunecat asupra mea, niciun necaz, și nu-mi lipsește nimic. Nu am nicio dorință de la această lume. Învățătura pe care mi-ai dat-o mi-a slujit ca să trăiesc prin ea și acum mă ajută să mor prin ea. Mă odihnesc acum în sângele prețios al lui Hristos, și El îmi este o temelie solidă”, spunea el, după care a adăugat, „cât de nebunești mi se par acum toate acele scrisori îndreptate împotriva Evangheliei! Am citit câteva dintre ele și am observat atacurile la adresa credinței vechi, dar mi se par foarte absurde acum, când stau la granița veșniciei. Cu ce ar putea să mă ajute acum noua doctrină?” Am plecat de la acea discuție întărit și fericit de mărturia aceluia om bun și am fost personal cu atât mai mângâiat pentru că la mijloc era Cuvântul pe care eu însumi îl predicasem constant, și tocmai acel Cuvânt devenise o binecuvântare atât de mare pentru prietenul meu. Dacă Dumnezeu Și-a luat slava printr-un instrument atât de slab, atunci eu am concluzionat că însuși Cuvântul

trebuie să fie bun. Nu mă simt niciodată fericit în mijlocul tuturor distracțiilor tinerești precum mă simt în ziua când aud mărturia pe patul de moarte a aceluia care se odihnește în Evanghelia veșnică a harului lui Dumnezeu. Chestiunea ultimă, atunci când este văzută de pe patul de moarte, este un test adevărat, și este deopotrivă unul inevitabil. Predicați lucrurile care îi vor face pe oameni capabili să înfrunte moartea fără frică, și veți ajunge să nu predicați nimic altceva decât vechea Evanghelie.

Fraților, noi ne vom folosi doar de lucrurile pe care Dumnezeu ni le-a dat în armura inspirată a Scripturii, pentru că orice armă conținută în ea a fost pusă la încercare și dovedită în multe feluri, și nicio parte a armurii noastre nu a eșuat să ne apere.

EXPERIMENTAT DE NOI ÎNȘINE

Mai mult, noi vom păzi și mai mult Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că am experimentat puterea lui în propriile vieți. Cred că nu a trecut atât de mult timp încât să uitați felul în care, ca un ciocan, Cuvântul lui Dumnezeu a zdrobit inima voastră de piatră și voinea voastră încăpățânată. Prin Cuvântul Domnului, voi ați fost aduși la cruce și mângâiați de ispășire.

Acel Cuvânt a suflat în voi o viață nouă și când, pentru prima oară, ați descoperit că sunteți copii de Dumnezeu, ați simțit puterea înnobilitoare a Evangheliei, primită prin credință. Duhul Sfânt a produs mântuirea voastră prin intermediul Sfințelor Scripturi. Eu sunt sigur că puteți să vedeți urma convertirii voastre, care duce la Cuvântul Domnului, căci doar el este „desăvârșit și convertește sufletul” (Psalmii 19:7, lit. KJV). Indiferent cine ar fi fost acel om care l-a propovăduit și care ar fi fost cartea în care l-ați citit, nu era vorba de cuvântul omului și nici de gândurile omului cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu, ci Cuvântul însuși a fost cel care v-a determinat să cunoașteți că sunteți mântuiți prin Domnul Isus. Iar ceea ce a aplicat Cuvântul, v-a dat odihnă, pace și bucurie prin credință n-a fost rațiunea omenească, nici forța oratoriei, nici puterea convingerii morale, ci doar atotputernicia Duhului.

Noi înșine suntem trofee ale puterii sabiei Duhului. El ne conduce în biruință în orice loc, fiind captivi de bunăvoie ai harului Său. Fie ca niciun om să nu se minuneze că noi ne alipim atât de strâns de El. Cât de des oare, de la convertire încoace, a fost Sfânta Scriptură totul pentru voi! Presupun că nu vă credeți rodul

imaginației voastre: n-ați fost voi restaurați prin porunca prețioasă a promisiunii Celui Credincios? Un pasaj al Scripturii înviorează deodată inima leșinată, așa încât aceasta se ridică făcând fapte puternice. Oamenii vorbesc despre apele care înviorează duhurile și despre acele lucruri care tonifiază constituția omului, dar Cuvântul lui Dumnezeu a fost pentru noi mai mult decât acestea, de atâtea ori încât le-am uitat numărul. În ciuda ispitirilor aprige și puternice, și a încercărilor amare și feroce, Cuvântul Domnului ne-a păstrat până azi. În ciuda descurajărilor care păreau să doboare veștile noastre și a dezamăgirilor care ne-au rănit inimile, ne-am văzut iarăși puternici să împlinim ceea ce aveam de împlinit și să suportăm ceea ce aveam de suportat, tocmai datorită garanției ajutorului pe care îl găsim în Bibliile noastre și care ne-a înzestrat cu o energie tainică și imposibil de zdrobit.

Fraților, noi am experimentat acea iluminare pe care Cuvântul lui Dumnezeu ne-o poate da – acea înălțare a sufletelor noastre către Dumnezeu și către cer. Dacă v-ați apuca să studiați cărți care sunt contrare Bibliei, n-ați deveni oare conștienți de faptul că ați alunecat de pe cale? I-am cunoscut pe unii oameni pentru care astfel de lecturi au fost ca niște

aburi amețitori, care i-au înconjurat cu mirosul morții. Da, și așa putea adăuga că a abandona citirea Bibliei chiar în favoarea celor mai bune cărți va aduce în curând un regres conștient al sufletului. N-ai descoperit oare că până și cărțile cele mai bune ar putea să îți se pară ca o câmpie asupra căreia să privești de sus, în loc să fie văzute ca un munte la care să aspiři? Ai ajuns la nivelul lor cu multă vreme în urmă și, citindu-le, n-ai ajuns cu nimic mai presus, ci ai descoperit că ți-ai pierdut timp prețios cu ele.

Dar a fost vreodată așa când ai citit Cartea lui Dumnezeu? Ai putut să te ridici vreodată deasupra celei mai simple învățăături a ei, și să simți că ar fi existat cumva tendința de a te trage înapoi? Nicio dată! În măsura în care mintea ta devine saturată de Sfânta Scriptură, ești conștient că ajungi să fii înălțat și purtat pe sus, pe aripi de vultur. Rareori ai putea să rămâi, după citirea solitară a Bibliei, fără sentimentul că te-ai apropiat de Dumnezeu. Am spus citire solitară, pentru că, atunci când citești alături de alții, pericolul este ca unele comentarii seci să fie ca niște muște care se așează în oala cu untdelemn. Studiul cu rugăciune al Cuvântului nu este doar un mijloc de învățare a minții, ci și un act de devoțiune prin

care puterea transformatoare a harului este pusă adesea la lucru, schimbându-ne după chipul Aceluia al Cărui Cuvânt este ca o oglindă pentru noi.

Există oare, după toate acestea, ceva care să se poată asemăna Cuvântului lui Dumnezeu, când cărțile lui deschise întâlnesc inimi deschise? Atunci când citesc viețile unora precum Baxter, Brainerd, McCheyne și ale multora asemenea lor, mă simt ca unul care s-a îmbăiat într-un izvor rece după o călătorie într-o țară deșertică, călătorie care l-a umplut de praf și oboseală. Dar aceasta provine din faptul că astfel de oameni au întruchipat Scriptura în viețile lor și au ilustrat-o prin experiența lor. Ceea ce ei au avut a fost spălarea cu apă prin Cuvânt, și tocmai de aceasta avem noi nevoie. Și trebuie să mergem să o luăm tocmai de-acolo de unde ei au găsit-o. A vedea efectele adevărului lui Dumnezeu în viețile oamenilor sfinți este un lucru ce confirmă credința și stimulează aspirația noastră sfântă. Alte influențe nu ne ajută să tânjim după un ideal atât de sublim al consacării. Dacă vei citi cărțile babiloniene ale zilelor noastre, vei fi prins de spiritul lor, și acesta este unul străin, care te va trage departe de Domnul, Dumnezeul tău. În mod asemănător, ai putea fi rănit din

greu citindu-i pe teologii care manifestă pretenția vorbirii în dialectul Ierusalimului, dar adevărata lor limbă este pe jumătate a Asdodului – ei vor aduce confuzii asupra minții tale și vor pângări credința ta. Ai putea descoperi că o carte care este în mare parte excelentă, dar care are o mică pată în interiorul ei, ar putea să-ți facă mai mult rău decât una care este cu totul stricată. Fii cu luare aminte, căci cărțile de felul acesta ies de la tipar ca niște nori de lăcuste. Cu greu ai putea găsi în aceste zile o carte care să fie lipsită de plămădeala modernă, căci cea mai mărunțică particulă a ei fermentează până când produce cea mai gravă erezie.

Atunci când citești cărțile noii rânduieli, chiar dacă nicio erezie palpabilă n-ar putea să fie evidentă, poți vedea totuși că ți se oferă un lucru sucit și poți observa un ton de prăbușire în duhul tău. De aceea, păzește-te! Prin comparație, cu Biblia ta poți sta întotdeauna liniștit – orice vânt care pornește din orice colț al ei aduce viață și sănătate. Atunci când te păstrezi alipit de cartea inspirată, nu vei putea vreodată să suferi de ceva ci dimpotrivă, vei fi constat adăpat din acel izvor al oricărui bine moral și spiritual. El este hrana potrivită pentru oamenii lui Dumnezeu și

pâinea care hrănește, producând cea mai aleasă viață.

După predicarea Evangheliei vreme de 40 de ani și după ce am tipărit predicile pe care le-am rostit vreme de mai bine de 36 de ani, ajungând acum la o succesiune de 2200 de săptămâni, cred că pot spune ceva despre plinătatea și bogăția Bibliei, ca un predicator al acestei cărți. Fraților, Biblia este nesecată. Dacă vă veți alipi de textul Cărții sacre, niciodată nu se va ivi în inima voastră vreo întrebare cu privire la prospețimea ei. Nu poate exista vreo dificultate în a descoperi teme total deosebite de cele pe care le-ați predicat anterior. Varietatea ei este la fel de infinită pe cât este plinătatea ei. Nici măcar o viață de om nu va fi suficientă pentru a explora limitele acestui mare continent al luminii.

În cei 40 de ani de lucrare, abia dacă am apucat să mă ating de poala veșmântului adevărului divin, și ce virtuți au curs din el! Cuvântul este la fel ca Autorul lui – infinit, nemăsurat, fără sfârșit. Dacă ai fi rânduit să fii predicator pentru toată veșnicia, ai avea înaintea ta o temă egală cu nevoia veșniciei. Fraților, vom avea oare un amvon dincolo de aceste

sfere? Vom avea o parohie de milioane de leghe? Vom avea voci atât de puternice încât să ajungem la constelațiile îndepărtate? Vom fi martori ai Domnului harului înaintea miilor de lumi care vor fi zdrobite de uimire când vor auzi vorbindu-se despre Dumnezeu întrupat? Vom fi oare înconjurați de ființe de o inteligență pură, care ne vor întreba și vor cerceta taina lui Dumnezeu arătat în trup? Vor dori lumile necăzute în păcat să fie învățate cu privire la Evanghelia glorioasă a binecuvântatului Dumnezeu? Vom avea fiecare dintre noi propria poveste, propria experiență a dragostei infinite, pregătită să fie spusă acestora?

Eu cred că da, pentru că Domnul ne-a mântuit pentru ca „domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic, pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru” (Efeseni 3:10-11).

Dacă așa stau lucrurile, atunci Bibliile noastre vor fi suficiente ca să vorbim din ele în veacurile viitoare și să descoperim în fiecare dimineață teme proaspete, cântece și discursuri noi, fără sfârșit.

SĂ CUNOAȘTEM ȘI SĂ FOLOSIM MAI MULT SCRIPTURA

De aceea, întrucât avem acest arsenal din partea Domnului și pentru că nu vrem nimic altceva, suntem hotărâți să folosim doar Cuvântul lui Dumnezeu și să îl folosim cu o energie și mai mare. Suntem hotărâți – și sper că nu este niciun trădător printre noi – să ne cunoaștem mai bine Bibliile. Cunoaștem noi Cartea acesta sfântă măcar pe jumătate pe cât ar trebui? Ne-am străduit noi să căpătăm o înțelegere și o cunoaștere completă a Cuvântului lui Dumnezeu măcar la fel cum un critic cunoaște opera favorită? Este posibil să ne întâlnim totuși cu pasaje ale Scripturii care să ne pară noi? Ar trebui să se petreacă acest lucru? Există vreo parte a ceea ce Domnul a scris pe care să nu-l fi citit niciodată? Am fost uimit de observația fratelui meu Archibald Brown, care se gândea că, dacă nu a reușit să citească Scripturile de la un cap la altul într-un an, atunci ar putea exista lucruri inspirate pe care să nu le fi cunoscut niciodată, și deci s-a hotărât să citească cărțile Bibliei la rând, și a continuat în acest obicei de atunci încolo fără oprire. Am omis vreunul dintre noi să facem aceasta? Dacă da, atunci haideți să începem măcar acum. Îmi place să văd cât de repede deschid unii

dintre frații noștri la un pasaj potrivit și apoi citează dintr-un pasaj înrudit, după care le încoronează pe acestea două cu un al treilea. Acești frați par să știe exact care este pasajul care pune punctul pe i. Ei au Biblia nu doar în mințile lor, ci la degetul mic. Aceasta este o realizare foarte mare pentru un predicator. Un bun cunoscător al textului este un bun teolog. Alții, pe care îi stimez pentru lucruri diferite, sunt totuși slabi în acest punct, și rareori pot să citeze un text al Scripturii în mod corect. Fără îndoială, greșelile lor zgârie urechea cititorului atent al Bibliei. Din nefericire, este un lucru obișnuit printre predicatori să adauge un cuvânt, să elimine un cuvânt dintr-un pasaj sau, în vreun fel, să afecteze cu ceva exprimarea scrierilor sfinte. Cât de des am auzit pe unii frați vorbind despre a face „chemarea și mântuirea” sigure! Posibil că s-au bucurat mai puțin decât noi de cuvântul „alegere” și, de aceea, și-au permis să îl înlocuiască. Sau, în anumite cazuri, chiar să îl înlocuiască cu ceva care contrazice alegerea. Reverența noastră față de mărețul Autor al Scripturii ar trebui să ne interzică orice ciuntire a cuvintelor Sale. Nicio alterare a Scripturii nu poate să o îmbunătățească cu ceva. Cei ce cred în inspirația verbală ar

trebuie să o studieze cu atenție și să vegheze ca să vorbească corect despre ea. Acei domni care văd erori în Scriptură ar putea să se creadă competenți pentru a corecta limbajul Domnului oștirilor, dar noi, cei care credem în Dumnezeu și care acceptăm cuvintele pe care El le folosește, noi nu putem face o încercare atât de grosolană. Haideți să cităm cuvintele, așa cum le vedem în cea mai bună traducere posibilă, și poate că ar fi mai bine dacă am cunoaște originalul și am putea deosebi dacă versiunea noastră ratează să ofere acel sens. Căci ce rău mare se poate face chiar și dintr-o modificare accidentală a Cuvântului! Binecuvântați sunt cei ce sunt de acord cu învățătura divină și primesc sensul ei adevărat, așa cum îi învață Duhul Sfânt! Ce bine ar fi dacă am cunoaște în profunzime Duhul Sfintei Scripturi, dacă am bea din El până am fi săturați! Aceasta este binecuvântarea pe care suntem hotărâți să o căpătăm.

CU MAI MULTĂ PASIUNE

Prin harul lui Dumnezeu, noi ne propunem să credem mai intens Cuvântul lui Dumnezeu. Există credință și credință. Tu crezi în toți frații tăi adunați aici, dar în câțiva dintre ei ai o siguranță practică,

conștientă, întrucât ei au venit în ajutorul tău în ceasul încercării și s-au dovedit frați la necaz. Îți pui încrederea absolută în ei, pentru că i-ai pus personal la încercare. Ai avut credință și anterior, dar acum ea este o credință mai mare, mai fermă și mai sigură.

Tot astfel, crede până la capăt în cartea inspirată. Crede până la capăt tot ce spune ea. Crede absolut orice spune ea.

Crede-o cu toată puterea ființei tale. Lasă ca adevărurile Scripturii să devină principalii factori care determină viața ta, principalele forțe care te împing la acțiune. Lasă ca marile învățături ale Evangheliei să fie pentru tine realități practice, ca orice altă realitate cu care te întâlnești în viața obișnuită sau în lumea exterioară. Lasă ca ele să fie vii și adevărate pentru tine, așa cum simți în trupul tău durerile și suferințele, dorințele și bucuriile.

Dacă putem trece din tărâmul ficțiunii și fanteziei în lumea reală, vom fi izbiți de o putere care ne va produce comori inestimabile de tărie. Astfel, a deveni „tari în Scripturi” înseamnă a deveni „puternici prin Dumnezeu”.

MAI DES

În același timp, vom rămâne hotărâți să cităm mai multe din Sfânta Scriptură. Predicile noastre ar trebui să fie pline de Biblie, îndulcite, întărite și sfințite de esența ei. Predicile pe care oamenii au nevoie să le audă sunt predicile izvorâte din Scriptură. Dacă oamenilor nu le place să le audă, cu atât mai mult ar trebui să avem motiv să le predicăm. Evanghelia are acea trăsătură specială de a crea în om gustul pentru ea, pofta după ea. Cei ce aud Biblia, atunci când o aud cu adevărat, devin oameni care o iubesc. Simpla enumerare a unor versete este o modalitate săracă de a construi predici, chiar dacă unii au încercat acest lucru, și n-am nicio îndoială că Dumnezeu a binecuvântat totuși aceste încercări ale lor, pentru că și-au dat toată silința. Este de departe mai bine să pui mai multe texte alături, decât să reverși gândurile tale sărmane într-un fluviu dezlânat. Cel puțin va exista ceva la care să te gândești și pe care să ți-l amintești, atunci când Cuvântul sfânt este citat, căci în alte cazuri poate să nu-ți rămână nimic în minte. Totuși, textele Scripturii n-ar trebui aduse artificial împreună, ci ele trebuie potrivite așa încât să ascută și să

îndrepte mesajul tău. Ele vor fi forța prediciei. Cuvintele noastre nu sunt decât niște lucruri simple de carton, comparate cu gloanțele pătrunzătoare ale Cuvântului. Scriptura este încheierea tuturor lucrurilor. După ce am descoperit că „este scris”, discuțiile încetează. Pentru o mare parte a inimilor și conștiințelor celor ce se află înaintea noastră, dezbateră s-a sfârșit atunci când Domnul a vorbit. „Așa spune Domnul” este sfârșitul discuției pentru mintea creștinului, și nici măcar cei necurați nu pot să se împotrivescă Scripturii fără să se împotrivescă Duhului, care a scris-o. Dacă vrem să vorbim într-un fel convingător, trebuie să vorbim scriptural.

DOAR CUVÂNTUL

Mai apoi, noi suntem hotărâți să predicăm doar Cuvântul lui Dumnezeu, și nimic altceva. Îndepărtarea maselor de la auzirea Evangheliei se datorează în mare parte realității triste că nu întotdeauna Evanghelia este ceea ce ei aud atunci când merg la locurile de închinare, așa încât predicile ratează să fie acel lucru de care au nevoie sufletele lor. N-ai auzit niciodată de un împărat care a organizat o serie de

petreceri, i-a invitat pe mulți oameni și asta săptămână de săptămână? El avea o serie de slujitori care erau rânduiți să servească la masa lui, iar aceștia au plecat în anumite zile și le-au vorbit oamenilor. Dar, întrucâtva, după trecerea timpului, masa de oameni nu s-a înfățișat la petrecere. Numai câțiva și-au făcut apariția, dar marea masă a cetățenilor au întors spațele invitației împăratului. Împăratul a cercetat și-a descoperit că mâncarea nu părea să fie satisfăcătoare pe oamenii care au venit să participe la petrecere și așa ei nu s-au mai întors. El s-a hotărât să cerceteze mesele și hrana pusă pe acestea.

În lucrurile exterioare, aranjamentul mesei părea fără precedent de frumos. Apoi a privit la mâncare și-a spus, „Ce-i cu aceasta? Cum au ajuns aceste mâncăruri aici? Ele nu sunt parte din hrana mea. Eu am dat ordin ca vitele cele îngrășate să fie pregătite și totuși aici n-am decât carne de fiare sălbatică, carne ce nu se poate mesteca. Avem oase, dar unde este grăsimea și unde este miezul? Pâinea este, la rândul ei, uscată, în timp ce pâinea la curtea mea a fost făcută din cel mai bun grâu? Vinul este amestecat cu apă, iar apa nu provine dintr-o fântână cu-

rată”. Unul dintre cei care stăteau acolo a luat cuvântul și a spus: „Împărate, noi ne-am gândit că oamenii ar fi răsfățați cu miez și grăsime, așa că le-am dat oase și tendoane pe care să-și încerce dinții. Ne-am gândit că s-ar lenevi dacă ar mânca cea mai bună și mai albă pâine, așa că am copt o alta în casele noastre, și am adus ceva uscături și pentru ei. Părerea celor învățați este că ceea ce am adus noi este mai potrivit pentru vremurile acestea decât ceea ce a poruncit maiestatea ta cu mult timp în urmă. În ce privește vinul din pahar, gusturile oamenilor nu mai sunt la fel în această vreme, așa că un lichid transparent și curat cum este apa este o băutură mult prea ușoară pentru oamenii care sunt dornici să bea din râul Egiptului, care are gustul nămolului din munții lunii”. Așa a aflat regele de ce oamenii nu veneau la petrecere. Este oare același motivul pentru care merul la casa lui Dumnezeu a devenit atât de dezgustător pentru o proporție atât de mare a oamenilor? Eu cred că da. Au ajuns oare slujitorii Domnului să își croiască propriile instrumente și să producă o carne dezgustătoare înaintea milioanei de suflete, și așa să le îndeparteze? Ascultați restul pildei mele. „Curațați mesele!”, strigă împăratul indignat. „Aruncați gunoiul acesta la câini. Aduceți în schimb mușchiul

acela de vită și deschideți visteria mea regală. Îndepărtați aceste artificii din sala meselor mele și aruncați pâinea aceasta groaznică de pe masă. Vărsați apa aceasta noroioasă!” Așa au făcut și, dacă pilda mea este corectă, foarte curând s-a dus vestea prin tot ținutul asupra faptului că bogățiile regale adevărate puteau fi căpătate, iar oamenii s-au îmbulzit la palat și numele împăratului a devenit peste măsură de preamărit în toată țara. Haideți să aplicăm acest plan. Poate că în curând ne vom bucura și noi să vedem banchetul Stăpânului nostru plin de oaspeți.

SIGURI DE INSPIRAȚIA SCRIPTURII

Apoi suntem hotărâți să ne folosim mai mult decât până acum de ceea ce Dumnezeu ne-a dat în această carte, căci suntem siguri de inspirația ei divină. Dați-mi voie să spun iarăși acest lucru: suntem siguri de inspirația ei. Veți observa astăzi că numeroase atacuri sunt îndreptate împotriva inspirației ei verbale. Forma aleasă este doar un pretext. Inspirația verbală este doar aspectul formal al atacului, dar el este îndreptat în realitate către inspirația divină însăși. Nu vei citi prea mult într-un eseu de felul acesta până când vei descoperi că autorul lui, care a

plecat de la contestarea unei teorii a inspirației pe care niciunul dintre noi n-a susținut-o vreodată, după care își va flutura mâna, iar acea mână se ridică împotriva inspirației divine a Scripturii. Aici este esența atacului. Nu ne pasă de niciuna dintre teoriile legate de inspirație. În fapt, noi n-avem nicio teorie. Pentru noi, inspirația verbală pleneră a Sfintei Scripturi este un fapt, o realitate, nu o ipoteză. Este o aiureală să teoretizăm asupra unui subiect care este profund tainic și care ne cere mai degrabă credință decât imaginație. Crede în inspirația Scripturii, și crede acest lucru în cel mai intens fel. Nu vei crede într-o inspirație mai reală sau mai deplină decât există ea cu adevărat. Nimeni nu va putea să greșească în acea direcție, chiar dacă, prin absurd, ar fi posibil să greșești. Dacă îți însușești teorii legate de acest lucru și dacă pui sub semnul îndoielii sau respingi autoritatea unui pasaj din Scriptură, în final nu vei mai rămâne cu niciun fel de inspirație.

BIBLIA - INFALIBILĂ

Dacă această carte nu este fără greșală, unde am mai găsi infailibilitatea? Ne-am lepădat de papă, căci el a greșit adesea și într-un fel îngrozitor, dar nu

vom pune în locul lui o hoardă de mici papi, proaspăt scoși din seminarii. Sunt acești corectori preînși ai Scripturii niște oameni infailibili? Este oare un lucru sigur că Bibliile noastre ar fi greșite, dar că acești critici ar fi corecți? Argintul cel vechi a ajuns să fie disprețuit, dar argintul nemțesc, care este pus în locul lui, are pretenția să fie prețuit precum aurul. Născocirile proaspete din cea mai nouă nuvelă au ajuns să corecteze noțiunile părinților lor, care erau oameni de caracter și oameni cu greutate. Doctrinile care au produs cea mai evlavioasă generație ce a trăit vreodată pe fața pământului sunt astăzi caracterizate ca nebunie curată. Nimic nu este mai dezgustător pentru aceste creaturi decât lucrurile care au miros de puritanism. Nasul oricărui pigmeu din aceștia se sucește la însăși auzul cuvântului „puritan”, deși, dacă puritanii ar fi fost aici din nou, n-ar fi îndrăznit să-i trateze în felul acesta, căci dacă puritanii au luptat, ei au fost curând cunoscuți drept oameni de fier, iar liderul lor cu greu putea fi denumit nebun, chiar și de către cei ce l-au stigmatizat drept „tiran”. Cromwell și cei care erau alături de el nu erau oameni slabi la minte, zic ei. Sunteți siguri? Este ciudat că aceștia sunt lăudați până la ceruri, și asta de exact aceiași oameni care îi iau în derâdere pe urmașii lor

autentici, de aceeași credință. Dar unde vom găsi lipsa de greșală? „Profunzimea spune, în mine”, și totuși cei care n-au nicio profunzime în ei înșiși ar vrea ca noi să ne imaginăm că ea se găsește chiar în ei; sau, cel puțin, ei speră să ajungă la ea prin aceste schimbări perpetue de păreri. Ar trebui oare să credem că infailibilitatea se găsește în oamenii învățați? Acum, țărane Smith, după ce ți-ai citit Biblia și te-ai bucurat de promisiunile ei prețioase, mâine dimineată te vei coborî pe stradă să-l întrebi pe acel învățat dacă această parte a Scripturii aparține Cuvântului inspirat sau dacă nu cumva are vreo autoritate dubioasă? Ar fi de folos pentru tine să știi dacă a fost scrisă de Isaia sau dacă a fost scrisă de al doilea dintre cei „doi Obadia”? Toată siguranța este, iată, transferată de la omul spiritual la o clasă de persoane cu pretenții intelectuale, dar care nu au nici măcar pretenția de oameni spirituali. Noi vom fi gradual puși sub semnul îndoielii și criticați, încât, după opinia acestor oameni, doar o mână dintre ei, considerați cei mai profunzi, vor ști ce este Biblie și ce nu, și ei vor ajunge să ne dicteze asta nouă, tuturor celorlalți. Nu am mai multă credință în îndurarea lor decât am în acuratețea lor: ei ne vor fura tot ceea ce noi prețuim mai mult și, după aceea, se vor lăuda cu

fapta lor crudă. Dar această domnie a terorii nu va rezista, căci noi credem încă faptul că Dumnezeu S-a revelat mai degrabă copiilor decât acestor înțelepți, și suntem deplin încredințați că străvechea noastră versiune a Scripturilor este suficientă pentru oamenii simpli în orice lucru care ține de viață, mântuire și evlavie. Noi nu disprețuim educația, dar nu vom spune niciodată despre cultura lumii acesteia sau despre critica aceasta liberală: „Iată dumnezeii tăi, Israele!”

Puteți vedea acum de ce oamenii caută să se debaraseze de inspirația totală a Sfințelor Scripturi și să o reducă la un lucru infinitezimal? Este pentru că vor să înlocuiască adevărul lui Dumnezeu. Dacă ai merge vreodată într-un magazin în decursul serii pentru a cumpăra anumite lucruri a căror calitate depinde foarte mult de culoarea și textura care sunt evaluate cel mai bine la lumina zilei, și dacă, după ce ai intrat în magazin, vânzătorul micșorează lumina lămpii sau o dă la o parte, apoi începe să-ți arate mărfurile lui, cred că suspiciunea ta este la cote maxime și vei concluziona că încearcă să-ți vândă marfă de slabă calitate. Cu atât mai mult suspectez că ce fac acești oameni este un joc degradant al celor ce

vor să deprecieze inspirația Scripturii. Oriunde începe un om să trateze inspirația Scripturii cu semnul îndoielii, cauza este că el are o șmecherie de pus la punct, care nu poate fi făcută ușor la lumină. El are o conversație de făcut cu duhurile rele și, de aceea, strigătul lui este, „stingeți lumina!” Fraților, noi suntem dintre cei care subscriem la totala inspirație a Cuvântului lui Dumnezeu. Și spunem cu tărie că, dacă predicarea noastră nu este conformă acestui Cuvânt, cauza este că nu există lumină în ea. Noi suntem dornici să fim puși la încercare și testați de acest Cuvânt în orice fel, și îi verificăm pe cei care cercetează Scripturile zilnic pentru a vedea dacă aceste lucruri sunt adevărate, considerându-i cei mai nobili dintre ascultătorii noștri. Dar nu vom apleca urechea nici măcar pentru un ceas la cei care micșorează inspirația cu ceva.

Dar aud pe cineva spunând, „Nu trebuie totuși să te supui concluziilor științei?” Nimeni nu este mai pregătit să accepte realitățile evidente ale științei decât suntem noi. Dar ce vrei să spui prin știință? Este infailibil acest lucru denumit „știință”? Nu este oare vorba despre „așa-numita” știință? Istoria acelei ignoranțe omenești auto-denumită „filozofie”

este absolut identică cu istoria proștilor, cu excepția faptului că ea conduce la nebunie. Dacă s-ar fi ridicat un alt Erasmus care să scrie istoria prostiei, ar fi trebuit să dedice mai multe capitole filozofiei și științei, și acele capitole ar fi fost mai mult mai reprezentative decât oricare altele. N-aș îndrăzni să spun că filozofii și oamenii de știință sunt în general niște oameni proști, dar le-aș oferi libertatea de a vorbi unul despre celălalt și, în încheiere, le-aș spune: „Domnilor, sunteți mai puțin politicoși unul cu celălalt decât aș fi fost eu”. L-aș lăsa pe înțeleptul fiecărei generații să vorbească despre generația de dinaintea lui sau, mai nou, aș lăsa ca fiecare generație să vorbească despre cei ce au trăit cu o jumătate de generație înaintea lor, căci prea puține dintre teoriile denumite astăzi știință ajung să supraviețuiască mai mult de 20 de ani, și o parte infinit de mică vor ajunge să vadă lumina zilei în următorul secol. Noi călătorim acum cu o viteză atât de mare încât ne năpustim la fel de repede să aplaudăm mulțimi de ipoteze științifice ce trec pe lângă noi ca stâlpii de telegraf când mergem cu trenul expres. Tot ce putem fi siguri astăzi este că ceea ce învățații știau în urmă cu doar câțiva ani este acum aruncat la cutia de gunoi a erorilor. Eu cred în știință, dar nu în ceea ce este pe

nedrept denumit „știință”. Niciun adevăr dovedit din natură nu se opune revelației divine. Speculațiile mărunte ale pretențioșilor acestei lumi nu pot fi conciliate cu Biblia, și n-ar putea fi nici dacă noi ne-am căzni să facem asta. Mă simt ca acel om care a spus cândva: „aș putea înțelege într-o anumită măsură felul în care acești măreți filozofi au descoperit greutatea stelelor și distanțele între ele și chiar acum, folosindu-ne de microscop, aș putea înțelege cum au descoperit materialele din care aceste stele sunt făcute, dar”, spunea el, „n-aș putea să-mi dau seama cum au descoperit numele lor”.

Așa este și cu mine. Această parte visătoare a științei, atât de dragă multora, este ceea ce noi nu putem accepta. Aceasta este cea mai importantă parte a științei pentru mulți – acea parte care nu înseamnă decât pură fantezie, dar pentru care oamenii aceștia se luptă până la ultimul dinte. Mitologia științei este la fel de falsă ca mitologia păgânilor. Culmea, tocmai de aceea știința ajuns dumnezeul lor. O spun din nou, în ceea ce privește realitățile, știința nu se află niciodată în conflict cu adevărurile Sfintei Scripturi, ci deducțiile pripite extrase din acele realități, și invențiile luate drept realități, sunt opuse

Scripturii și este necesar să fie așa, pentru că minciuna nu poate să facă o casă bună cu adevărul.

Există două clase de oameni care au produs un mare rău și totuși ele nu sunt vrednice să fie considerate judecători în această privință, căci ambele sunt descalificate. Este esențial ca un arbitru să cunoască ambele părți ale unui subiect dezbătut, dar niciuna dintre cele două tabere nu este învățată să gândească în felul acesta. Prima categorie este formată din oamenii de știință lipsiți de credință. Ce știi ei despre religie? Ce poate cunoaște unul ca aceștia? El este în afara subiectului. Ce poate spune el cu privire la întrebarea – „Este știința în acord cu religia?” Evident că cel ce poate răspunde este doar cel ce cunoaște ambele aspecte. Cea de-a doua categorie este formată dintr-un om mai bun, dar capabil de un rău și mai mare. Mă refer la creștinul care nu știe nimic în materie de știință, și care își va necăji mintea în dorința lui de a face pace între Biblie și știință. Mai bine ar fi abandonat total acest subiect, sau să nu-l înceapă deloc. Greșeala pe care o fac acești oameni constă în a încerca să rezolve o dificultate, și tot ceea ce obțin este fie să răstălmăcească Biblia, fie să apeleze la o știință falsă. Soluția ajunge

în curând să fie dovedită drept eronată, și nu este de mirare că auzim imediat strigătul că Scriptura a fost înfrântă. Absolut deloc. Tot ce s-a întâmplat a fost să fie înfrântă o soluție greșită. Iată aici un bun frate care scrie o carte extraordinară pentru a dovedi că cele șase zile ale creației sunt șase mari perioade geologice, și el arată cum straturile geologice și organisme din ele urmăresc foarte mult ordinea din relatarea creației din Geneza. Poate să fie așa, sau poate să nu fie așa. Dar dacă ar arăta cineva în scurtă vreme că straturile nu sunt așezate într-o astfel de ordine, care ar fi răspunsul meu? Tot ce aș putea spune este că Biblia nu ne-a învățat niciodată ce zic ei. Biblia spune, „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul” (Geneza 1:1). Apoi ajungem la cele șase zile în care Domnul a făcut cerurile și pământul, și s-a odihnit în a șaptea zi. Nu mai este nimic de spus cu privire la epocile îndelungate ci dimpotrivă, vedem că scrie că „a fost o seară și a fost o dimineață”, și asta din prima până în ultima zi. Aici nu vă propun o teorie, ci vă spun că, dacă se va dovedi că vestita carte a prietenului nostru nu este decât rodul imaginației sale, Biblia nu este răspunzătoare pentru aceasta. Este adevărat că teoria lui pare să fie susținută de paralelismul pe care el îl face între viața

din fiecare epocă și cea creată în cele șapte zile, dar acest lucru poate fi ușor contrazis cu faptul că Dumnezeu folosește în mod uzual o anumită ordine, fie că lucrează de-a lungul unor perioade mai lungi de timp, fie de-a lungul unora mai scurte.

Eu nu mă preocup prea mult cu această chestiune, ci vreau să spun că, dacă forțezi o explicație, nu trebuie să-ți imaginezi că ai afectat cu ceva adevărul scriptural care pare să conducă la acea explicație. Tot ceea ce ai făcut a fost să dai frâu liber imaginației unor oameni bine intenționați, care s-au gândit că vor ei să protejeze o fortificație ce nu poate fi zdrobită, și care n-avea nevoie de o astfel de apărare. În mare parte, am fi făcut mai bine să lăsăm dificultatea textului acolo unde este ea, decât să creăm o altă dificultate prin teoria noastră. De ce să facem o a doua gaură în găleată, în încercarea de o drege pe prima? Dar dacă prima gaură nici măcar nu există, nu are nevoie de reparație. Crede orice cu privire la știință, dacă este dovedit. Nu trebuie să te temi de faptul că îți va fi împovărată credința.

Dar crede orice lucru care este clar în Cuvântul lui Dumnezeu, fie că este dovedit din exterior, fie că

nu. Atunci când Dumnezeu vorbește, nu avem nevoie de nicio dovadă. Dacă El a spus un lucru, aceasta este pentru noi o dovadă suficientă.

Dar nouă ni se spune astăzi că trebuie să dăm la o parte această teologie învechită, pentru a salva restul. Ne aflăm într-o trăsură care călătorește peste stepele Rusiei. Caii sunt mânâți furios, dar lupii se apropie! Poți să nu vezi ochii lor de foc? Pericolul este presant. Ce trebuie să facem? Ceea ce ni se propune este să aruncăm din trăsură un copil sau doi. Ei pretind că, până când aceștia vor mânca bebelușul, vom avea timp să ne îndepărtăm întrucâtva.

Lupii, însă, se vor năpusti iarăși asupra noastră, și atunci ce vom face? Da, bărbate brav, acum aruncați soția! „Omul dă tot ce are pentru viața lui”. Așa ajungem să lepădăm orice adevăr în nădejdea de a salva totuși ceva. Să lepădăm inspirația, și veți vedea cum criticii o vor devora. Să lepădăm alegerea și întreg calvinismul „învechit”, și veți avea aici un festin al lupilor, iar acei domni care ne oferă patul acesta cinic vor fi încântați să privească cum doctrinele harului sunt rupte bucată cu bucată. Să lepădăm depravarea omului, pedeapsa veșnică și eficiența rugăciunii.

Da, așa vom ajunge să ușurăm trăsura suficient de mult. Dar acum urmează asaltul final. Să sacrificăm marea jertfă! Să lepădăm ispășirea!

Fraților, acest sfat este ticălos și ucigaș; nu vom scăpa de acești lupi chiar dacă le-am da totul, ba noi înșine vom pieri odată cu tot ce le dăm. Felul în care trebuie să-i abordăm este: „Adevărul, tot adevărul și nimic altceva decât adevărul”. Nu vom încerca nicio dată să salvăm o jumătate de adevăr prin a lepăda oricât din acesta. Sfatul ticălos care ne-a fost dat implică trădarea lui Dumnezeu și dezamăgirea propriilor persoane. Pentru noi, este o chestiune de totul sau nimic. Ni se spune că, dacă vom face un compromis, dând ceva adversarilor noștri, vom primi ceva în schimb. Dar nouă nu ne pasă ce vor face ei, pentru că n-avem niciun fel de frică față de ei. Nu ei sunt cuceritorii imperiali. Noi nu tânjim după nimic din lucrurile lor neimportante. Noi avem mentalitatea războinicului căruia îi sunt oferite cadouri ca să îl cumpere, și căruia i se spune că, dacă acceptă câtva aur sau puțin teritoriu, se poate întoarce acasă biruitor și se poate lăuda cu o bătălie câștigată ușor. Dar el răspunde, „Grecii nu pun preț pe concesii. Ei nu-

și găsec lauda în cadouri, ci în pradă”. Cu sabia Duhului în mână, noi vom susține că adevărul este în întregime al nostru, și că nu vom accepta să cedăm nici cea mai mică parte a lui la schimb cu orice ar putea să ne ofere vrăjmașii lui Dumnezeu. Adevărul lui Dumnezeu îl vom susține drept adevărul lui Dumnezeu, și nu vom face asta pentru că vreo minte filozofică ne-ar trimite să facem așa ceva. Dacă oamenii de știință sunt de acord ca noi să credem o parte a Bibliei, noi n-avem pentru ce să le mulțumim: noi o credem indiferent de permisiunea lor. Acceptul din partea lor nu ne schimbă cu ceva credința decât ar putea să o facă acceptul unui francez dat englezului cu privire la stăpânirea acestuia din urmă asupra Londrei sau acceptul pe care l-ar da șoarecele ca vulturul să-l mănânce. Întrucât Dumnezeu este de partea noastră, nu vom înceta să ne găsim lauda în acest lucru, ci vom susține că întreaga Scriptură este adevărul revelat, până la capăt.

FĂRĂ COMPROMIS

Dar acum, fraților, întorcându-mă la această primă parte a temei mele, probabil că în final ar trebui să vă spun că, odată ce credem acest lucru, noi

acceptăm obligația de a predica orice lucru pe care îl găsim în Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum îl vedem acolo. Noi nu putem să lăsăm deoparte în mod intenționat orice lucru al întregii revelații a lui Dumnezeu, ci tânjim să fim gata să spunem în final, „nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 20:27). Ce rău putem face prin a lepăda orice parte a adevărului sau prin a-i adăuga ceva străin! Nu toți oamenii buni vor agreea cu mine atunci când spun că adăugarea botezului copiilor la Cuvântul lui Dumnezeu - căci sigur nu este acolo - este aducătoare de rele, dar regenerarea prin botez călătorește pe umerii pedobaptismului. Iar acum vorbesc despre lucruri pe care le cunosc. Am primit scrisori de la misionari, nu bapțiști, ci wesleyeni și congregaționaliști, care mi-au scris astfel: „De când am ajuns aici (nu voi menționa localitățile ca să nu aduc neazuri asupra acestor buni oameni), am găsit o mulțime de oameni care sunt copiii unor foști convertiți, și care au fost botezați, purtând numele de creștini. Dar ei nu sunt nici măcar cu un deget mai buni decât păgânii din jurul lor. Ei își închipuie că sunt creștini datorită botezului lor, dar, pentru că păgânii de aici îi consideră creștini, viețile lor rele sunt o sursă perpetuă de scandal și o pricină groaznică de

poticnire”. Și în multe cazuri nici nu poate fi altfel. Tot ce fac eu este să mă folosesc de această realitate ca de o ilustrație. Dar dacă ne-am gândi că ar fi inventată orice altă eroare sau ar fi neglijat orice mare adevăr al Scripturii, nu ne putem aștepta decât ca răul să fie rezultatul acestui lucru. În cazul adevărilor înfricoșătoare cunoscute nouă sub denumirea de „grozăviile Domnului”, omisiunea lor produce cele mai triste rezultate.

Un om deosebit, despre care știm că nu predică precis adevărul în acest aspect serios, totuși a scris repetat și cu mare credincioșie în articolele lui, spunând că cea mai mare slăbiciune a amvoanelor din vremea noastră constă din aceea că predicatorii ignoră dreptatea lui Dumnezeu și pedeapsa păcatului. Mărturia lui este adevărată, iar răul la care el se referă este incalculabil de mare. Nu poți abandona acea parte a adevărului care este atât de întunecată și atât de serioasă, fără să slăbești forța tuturor celorlalte adevăruri pe care le predici. Vei fura din strălucirea lor, din importanța și urgența lor, afectând tocmai acele adevăruri care privesc mântuirea de la mânia viitoare. Fraților, nu lepădați nimic. Fiți curajoși, suficient de curajoși pentru a predica adevărul

nepopular și dificil de tolerat de către această lume. Răul pe care îl putem face prin a adăuga sau scoate din Cuvântul lui Dumnezeu ar putea să nu se manifeste în zilele noastre, dar dacă ar ajunge la coacere într-o altă generație, noi vom fi cei vinovați. N-am nicio îndoială asupra faptului că omiterea anumitor adevăruri de către bisericile de dinaintea noastră a condus la erezii grave după câțva timp.

În mod asemănător, adăugarea anumitor lucruri, sub formă de ritualuri și ceremonii, care părea, la început, suficient de inocentă și nevinovată, a condus la ritualism și, nu după multă vreme, la marea apostazie a romano-catolicismului!

Fiți cu băgare de seamă. Nu treceți dincolo de granița Scripturii nici măcar cu un deget și nu vă dați în interior nici măcar cu un centimetru. Rămâneți pe linia dreaptă a Cuvântului lui Dumnezeu, atâta cât Duhul Sfânt v-a învățat, și nu opriți nimic din ceea ce El a revelat. Nu fiți atât de curajoși încât să aboliți cele două sacramente pe care Domnul Isus le-a rânduit, chiar dacă unii s-au aventurat să facă această grosolănie. Nici să nu exagerați asupra acelor sacramente, transformându-le în canale inevitabile ale

harului, cum au făcut alții într-un mod superstițios. Rămâneți la revelația Duhului. Amintiți-vă că va trebui să dați socoteală, și acea socoteală nu va fi cu bucurie, dacă v-ați jucat într-un mod fals cu adevărul lui Dumnezeu. Amintiți-vă de povestea lui Gylippus, căruia Lixandru i-a încredințat sacii de aur ca să îi ducă la autoritățile cetății. Acei saci erau legați la gură și apoi sigilați. Dar Gylippus s-a gândit că, dacă va tăia sacii la bază, ar putea fura o parte din monezi, și că îi va putea coase cu grijă iarăși, așa încât sigiliile să nu fie rupte și nimeni să nu suspecteze că aurul fusese furat. Atunci când sacii au fost deschiși, spre oroarea și surprinderea hoțului, în fiecare sac se afla un bilețel care indica suma conținută, așa că el a fost prins. În același fel, Cuvântul lui Dumnezeu are clauze în el prin care se verifică pe sine, așa încât nu poți merge prea departe doar cu o parte a lui, pentru că partea pe care o abandonezi te acuză și te convinge de greșală. Cum vei răspunde pentru aceasta în acea zi, dacă ai adăugat sau ai scos din Cuvântul Domnului? Eu nu mă aflu aici pentru a hotărî ce vei considera tu că este adevărul lui Dumnezeu, ci, indiferent care va fi părerea ta, predică-l în întregime, și predică-l cu hotărâre și claritate. Indiferent dacă

sunt diferit față de tine sau tu față de mine, dacă suntem la fel de onești, direcți și dacă ne temem de Dumnezeu, atunci nu vom putea să fim foarte diferiți unul de celălalt. Calea către pace nu stă în ascunderea convingerilor, ci în exprimarea onestă a lor în puterea Duhului Sfânt.

HOTĂRÂT ȘI SPECIFIC

Un ultim cuvânt. Noi acceptăm obligația de a predica tot ce se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu, cu hotărâre și în mod specific. Nu predică mulți oameni fără hotărâre, mânuind Cuvântul lui Dumnezeu într-un mod necinstit? Ai putea să te uiți la lucrarea lor ani la rând, și să nu știi ce cred ei. Cu privire la un anumit predicator precaut, am auzit că a fost întrebat de un ascultător, „Ce părere aveți despre ispășire?” Răspunsul lui a fost, „Stimate domn, acest lucru este unul pe care nu l-am spus niciodată nimănui, și nu vei fi tu persoana care să facă excepție”. Aceasta este o situație ciudată pentru gândirea unui predicator al Evangheliei. Mă tem că nu este singurul care manifestă această reticență. Ei spun că își consumă propriul fum, adică își păstrează îndoiele pentru acasă.

Mulți nu îndrăznesc să spună la amvon ceea ce spun în întâlnirile private ale predicatorilor. Este oare acest lucru unul onest? Mă tem că, în privința unora, ei sunt ca acel învățător din partea de sud a Americii. Un predicator bătrân de culoare, pe nume Jasper, își învața oamenii că pământul este plat ca o plăcintă, și că soarele se învârte în jurul axei proprii în fiecare zi.

Noi nu primim această parte a învățaturii lui, dar anumite persoane au făcut asta, iar un părinte, mergând la învățătorul școlii cu băiatul său, l-a întrebat: „Dumneata îi înveți la școală pe copii că pământul este rotund sau plat?” Învățătorul a răspuns cu reținere, „Da”. Părintele, fiind confuz, a cerut un răspuns mai clar. „Dumneata îi înveți pe copiii de la școală că pământul este rotund, sau că este plat?” Atunci învățătorul american i-a răspuns, „Asta depinde de opiniile părinților”. Suspiciunea mea este că până și aici, în Marea Britanie, în anumite cazuri, o bună parte a lucrurilor depind de părerile diaconului principal, ale celui mai bogat membru al bisericii sau ale tinerilor mai vocali din congregație. Dacă așa stau lucrurile, atunci răul este dezgustător de mare. Dar dacă învățăm un lucru sau altul cu o limbă dublă,

rezultatul va fi peste măsură de dăunător. Mă voi aventura aici să vă povestesc o istorioară pe care am auzit-o de la un frate drag. Un cerșetor l-a chemat pe un păstor să îi dea bani. Omului nostru nu-i prea plăcea comportamentul cerșetorului, și i-a spus acestuia: „nu prea mă interesează situația ta, și nu văd niciun motiv special pentru care ar trebui să vii la mine”. Cerșetorul i-a răspuns: „sunt sigur că mă vei ajuta, dacă știi ce mare beneficiu am avut de pe urma lucrării tale binecuvântate”. „Despre ce vorbești?”, spuse păstorul. Atunci cerșetorul a replicat: „Domnule, când am venit prima dată să te aud, nu-mi păsa nici de Dumnezeu și nici de diavolul, dar acum, sub lucrarea ta binecuvântată, am ajuns să îi iubesc pe amândoi”. Ce nebuie ca, sub influența predicării de acest fel a unor oameni, enoriașii să ajungă să iubească atât adevărul cât și minciuna! Oamenii vor spune: „Ne place acest fel de învățătură, dar ne place și cealaltă”. Adevărul este că lor le va plăcea orice, dacă se găsește un înșelător abil, care să prezinte lucrurile plauzibil înaintea lor. Ei îi vor admira pe Moise și pe Aaron, dar n-ar îndrăzni să spună vreun cuvânt împotriva lui Iane și Iambre. Noi n-avem de gând să ne alăturăm confederației care are ca scop o astfel de lucrare. Noi trebuie să predicăm Evanghelia

atât de clar, încât oamenii să știe ce predicăm. „Dacă trâmbița dă un sunet încurcat, cine se va pregăti de luptă?” (1 Corinteni 14:8). Nu-i încurcați pe oameni cu vorbe neclare. „Bine”, zicea cineva, „zilele trecute îmi venise o idee nouă. Nu m-am căznit prea mult cu ea, așa că am lăsat-o uitării”. Aceasta este exact ceea ce ar trebui să facem cu majoritatea ideilor noastre noi. Să le lepădăm cu orice preț. Dar gândește-te unde te afli când faci acest lucru, căci dacă le arunci pe când te afli la amvon, ele ar putea să lovească pe cineva, și să rănească credința cuiva. Aruncă cât colo visurile tale, dar mai întâi urcă-te într-o barcă și vâslește singur o milă sau două pe mare. Odată ce ai aruncat acolo gândurile tale noi, lasă-le să fie hrană pentru pești.

În zilele noastre vedem prin preajmă o categorie de oameni care Îl predică pe Hristos și chiar Evanghelia, dar apoi apucă să predice o mulțime de lucruri neadevărate, și astfel distrug tot binele pe care l-au făcut până atunci, atrăgându-i pe oameni în eroare. Ei se intitulează singuri „evangelici”, și totuși sunt dintr-o școală care, în realitate, este anti-evangelică. Privește cu atenție la acești domni. Am

auzit că vulpile, când sunt înconjurate de câini, obișnuiesc să se prefacă drept unul dintre ei, și aleargă odată cu aceștia. Și tocmai acest lucru încearcă unii să facă astăzi: vulpile vor să pară câini. Dar, în cazul vulpii, mirosul ei puternic o trădează, și câinii o găsesc imediat. Tot așa, mirosul urât al învățaturii false nu este ușor de ascuns, așa că jocul se poate sfârși după nu multă vreme. Există unii predicatori pe care cu greu îi putem identifica dacă sunt câini sau vulpi, dar toți oamenii vor ajunge să știe cândva ce suntem în această viață, și ei nu vor mai avea îndoieli cu privire la ceea ce credem și predicăm. N-ar trebui să ne ferim să rostim cele mai puternice cuvinte pe care le găsim în limbajul nostru, și în cele mai clare fraze pe care le putem aduna, așa încât să le spunem altora adevărul.

Închei aici prima parte a discursului meu, și sper că celelalte îmi vor lua mai puțin timp, chiar dacă le considerăm de maximă importanță.

2

ARMATA NOASTRĂ

Acum trebuie să privim la armata noastră.

Ce pot face oamenii, la nivel individual, într-o mare cruciadă? Noi suntem cu toții poporul Domnului. Avem nevoie de camarazi dintre membrii bisericilor noastre. Aceștia trebuie să meargă și să câștige suflete pentru Hristos. Trebuie să cooperăm cu toți frații și cu toate surorile noastre. Ce am putea obține dacă nu vom merge noi toți, cei mântuiți, să ne luptăm pentru mântuirea altora? Dar întrebarea care se pune acum în discuție este aceasta: „Există oare o biserică?” Există o armată distinctă a sfinților, sau ar trebui să îi includem în aceasta și pe atei?

Poate că ați auzit de expresia „biserica viitorului”, de care pasămite ar trebui să avem parte în loc

de Biserica lui Isus Hristos. [În acest moment, audi-ența n-am mai putut fi înfrânată, ci l-a oprit pe vorbitor cu râsete și aplauze, la care el a răspuns, „Nu, nu mă opriți în mijlocul unei fraze. Nu voi menționa nume, dar voi totuși ați descoperit un nume ascuns într-un cuvânt nevinovat”.]

Dacă am merge la această extremă, încât să îi cuprindem și pe atei, putem spera că, în bunătatea noastră, vom ajunge să includem și duhurile rele. Ce biserică minunată va fi, cu siguranță, atunci când vom face aceasta! Totuși, ea va fi orice vă doriți, dar nu o biserică. Atunci când soldații lui Hristos îi vor include printre ei pe toți bandiții adversarului, va mai exista oare vreo armată a lui Hristos? N-ar însemna aceasta în mod clar o capitulare a războiului chiar de la începutul lui? Eu așa cred.

BISERICA – TRUPUL DISTINCT AL LUI HRISTOS

Noi nu trebuie doar să credem în Biserica lui Dumnezeu, și trebuie să o și recunoaștem foarte distinct. Anumite denominații nu recunosc nimic sau recunosc orice în materie de biserică. Pentru ei, întâlnirea bisericii este un lucru necunoscut. Pentru alții, biserica are sensul de preoțime sau predicatori,

dar în adevăr ea se referă la mulțimea tuturor celor credincioși, iar aceștia trebuie să găsească oportunitatea de a se întâlni împreună și de a acționa ca o biserică. Eu cred că este de datoria Bisericii lui Dumnezeu să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu în lumea noastră. Puterea și direcția finală vin de la Domnul Isus, iar Biserica trebuie să I se supună, nu câtorva oameni care sunt aleși prin delegare sau de către unii nobili, ci celor aleși de întreg trupul credincioșilor. Trebuie să recunoaștem din ce în ce mai mult Biserica pe care Dumnezeu ne-a dat-o în grijă și, făcând asta, vom ridica la viață o putere care doarme acum. Dacă Biserica este recunoscută de către Isus Hristos, atunci ea este demnă să fie recunoscută și de către noi, căci noi suntem slujitorii Bisericii.

Da, noi credem că trebuie să existe în mod distinct o biserică. Dar bisericile sunt lucruri destul de dezamăgitoare. Orice păstor al unei biserici mari va recunoaște acest lucru în sufletul lui. Eu nu știu ca bisericile din zilele noastre să fie într-o stare mai rea decât erau în zilele lui Pavel, dar nici nu sunt într-o situație mai bună. Bisericile din Corint, Laodiceea și alte cetăți au trecut prin greșeli grave. În aceeași măsură, dacă există greșeli în bisericile noastre, haideți

să nu fim uimiți, ci mai degrabă să ne întristăm din cauza aceasta și să ne străduim să atingem un standard mai înalt. Dacă membrii bisericilor noastre nu sunt cu toții ceea ce ar trebui să fie, nici noi nu suntem. Totuși, dacă aș călători undeva și aș putea să-mi aleg compania, cu siguranță că i-aș lua drept tovarăș de călătorie pe membrii bisericii mele.

*„Aceasta este compania pe care mi-o doresc,
Aceștia sunt cei mai buni prieteni pe care îi cunosc”.*

O, Ierusalime, cu toate greșelile tale, eu tot te iubesc! Poporul lui Dumnezeu rămâne și azi aristocrația rasei omenești: Dumnezeu să-l binecuvânteze! Da, la asta ne referim prin biserică.

BISERICA – REALĂ SAU STATISTICĂ?

Vorbim noi despre acea biserică în sens real sau doar statistic? Asta depinde foarte mult de voi, dragi frați. Eu v-aș îndemna să fiți hotărâți să nu aveți niciun fel de biserică, dacă ea nu este una reală. Realitatea este că mult prea adesea statisticile religioase sunt șocant de neadevărate. A ne bizui pe astfel de cifre nu este, după cum știm, o artă necunoscută în anumite cercuri. Am auzit de o situație acum câteva

zile, când unii au raportat o creștere cu patru membri, dar, dacă s-ar consulta cu atenție registrul și ar fi fost corectat pentru a reflecta realitatea, ar fi trebuit să se declare o descreștere de 25 de persoane. Nu este minciună când cifrele sunt manipulate în felul acesta? Există un fel de a face ca cifrele să arate frumos, dar doar atâta cât nimeni să nu-și dea seama ce semnifică ele. Niciodată să nu faceți aceasta. Haideți să nu păstrăm în registrele bisericilor noastre niște nume care rămân doar nume. Unii dintre cei mai bătrâni au plăcerea aceasta de a păstra acele nume acolo, și nu pot suporta să fie șterse, dar atunci când nu știi cine sunt acele persoane sau dacă sunt credincioși ori nu, cum ai putea să-i socotești drept membri? Unii au plecat în America sau Australia, alții au plecat chiar la cer, dar, în ce privește registrul bisericii tale, ei rămân acolo – membrii adunării.

Este acesta oare un lucru corect? Da, poate că nu este posibil ca registrele să fie foarte precise, dar măcar să încercăm să facem ca ele să îi conțină doar pe membrii adevărați.

Trebuie să privim la acest aspect dintr-o perspectivă foarte serioasă, și să ne vindecăm de acest

viciu al raportărilor false, căci Dumnezeu nu va binecuvânta niște simple nume. El nu lucrează cu cei care se joacă cu minciuna. Dacă nu găsești o persoană reală pentru fiecare nume, atunci fă bine și corectează lista membrilor. Păstrează biserica ta reală și eficientă, sau nu mai face niciun raport. O biserică pur și simplu nominală este o minciună. Haideți să fim ceea ce pretindem că suntem. Am putea să ne lăudăm cu statisticile, dar este bine să cunoaștem realitatea.

ARE BISERICA UN VIITOR?

Va crește această biserică sau va pieri? Noi ne vom vedea prietenii mergând de la cer și, dacă nu există tineri și tinere convertiți și aduși în biserică, alături de noi, biserica de pe pământ va fi imigrat pentru a se alătura bisericii triumfătoare de sus. Ce este de făcut așadar pentru cauza și Împărăția Stăpânului pe acest pământ? Ar trebui să strigăm, să ne rugăm și să implorăm ca biserica să crească continuu. Trebuie să predicăm, să vizităm, să ne rugăm și să ne străduim pentru atingerea acestui scop. Fie ca Domnul să îi adauge zilnic la noi pe cei ce sunt mântuiți! Dacă nu există nicio recoltă, poate oare sămânța să fie una adevărată? Predicăm noi învățătura

apostolică, dacă nu vedem niciodată rezultatele apostolice? O, frații mei, inimile noastre ar trebui să fie gata să se zdrobească, dacă nu vedem nicio creștere în turmele de care ne îngrijim. O, Doamne, te implorăm, trimite acum binecuvântarea creșterii peste Biserica Ta!

NEVOIA RUGĂCIUNII ÎN BISERICĂ

Dacă o biserică este ceea ce trebuie să fie pentru planurile lui Dumnezeu, atunci trebuie să o antrenăm și să o învățăm în arta sfântă a rugăciunii. Bisericile fără întâlniri de rugăciune sunt dureros de des întâlnite. Chiar dacă n-ar exista decât una de felul acesta, ar fi suficient pentru a deplânge soarta ei. În multe biserici, întâlnirile de rugăciune au rămas doar scheletul unei adunări – forma este păstrată, dar oamenii nu mai vin. Nu există niciun interes, nicio putere în legătură cu o astfel de întâlnire. O, frații mei, să nu se întâmple așa ceva cu voi! Învățați-i pe oameni să se întâlnească continuu pentru rugăciune. Treziți-i și stârniți-i la mijlocire neîncetată. Există o artă sfântă în acest lucru. Studiați așa încât să vă arătați voi înșivă niște oameni încercați tocmai prin bogăția rugăciunii practicate de oamenii voștri.

Dacă voi înșivă vă rugați, veți dori ca și ei să se roage cu voi, iar atunci când încep să se roage alături de voi, pentru voi și pentru lucrarea Domnului, ei vor dori singuri mai multă rugăciune, iar apetitul lor va crește. Credeți-mă, dacă o biserică nu se roagă, este moartă. În loc să puneți rugăciunea comună la sfârșitul programelor voastre, puneți-o la început. Orice lucru este dependent de puterea rugăciunii în biserică.

O BISERICĂ LUCRĂTOARE

Apoi ar trebui să avem bisericile noastre mereu ocupate în cauza Domnului. Ce folos să avem o biserică ce se adună doar pentru auzirea predicilor, așa cum o familie se adună pentru a-și consuma hrana? Care este folosul, zic eu, dacă nu lucrează? Nu sunt atât de mulți preinși credincioși indolenți în lucrarea Domnului, dar suficient de sânghinoși în propriile lor interese? Tocmai datorită leneviei creștinului auzim de nevoia amuzamentelor și a nenumăratelor lucruri stupide de acest fel. Dacă oamenii ar fi ocupați cu lucrarea Domnului Isus, n-ar trebui să mai auzim de astfel de lucruri. O femeie o întreba pe o guvernantă: „Doamnă cutare, cum te descurci să te mai și relaxezi?” „Draga mea, vezi că sunt atât de

mulți copii aici, încât este atât de multă muncă de făcut în casă”. „Da”, a răspuns cealaltă, „văd asta. Văd că este mult de muncă în casa ta, dar tocmai pentru că niciodată nu pare să se mai termine, mă întreb cum apuci să te mai relaxezi”. Multe lucruri trebuie făcute de către o biserică în ograda proprie și pentru vecini, pentru săraci și pentru cei căzuți, pentru lumea păgână și așa mai departe. Și dacă ea își vede bine de această treabă, cu mintea, inima, mâinile și limbile, nu vor mai apărea întrebări care să distragă atenția. Atunci când lași lenevia să intre în biserica ta, și când își face apariția acel duh care stăpânește peste oame-nii leneși, atunci vei vedea că va izvorî și dorința după distracție. Și ce distracție au acești oameni! Dacă religia nu este o farsă printre anumite congregații, când îi permit leneviei să-și facă loc, mai degrabă ajung rapid să fie o farsă, decât să se unească în rugăciune. Eu nu pot înțelege lucrul ăsta. Omul care se înfierbântă în dragoste după Isus, găsește puțină nevoie pentru distracție. El n-are timp de mărunțișuri. El este cu totul dedicat mântuirii sufletelor, propovăduirii adevărului și lărgirii Împărăției Domnului nostru.

Întotdeauna a existat în mine o nevoie presantă pentru cauza lui Dumnezeu. Odată ce m-am achitat

de o responsabilitate, a venit o alta și o alta, și o alta, și tot așa am fost mereu în căutarea de oportunități de a face lucrarea care trebuie făcută, așa încât n-am avut timp să mă gândesc la frivolități. O, dacă am avea o biserică lucrătoare!

Pe când trăia prietenul meu, Dl. Oncken, bisericile din Germania obișnuiau să întrebe în mod repetat de orice membru al ei - „Ce ai de gând să faci pentru Hristos?”, apoi scriau răspunsul într-o carte. Singurul lucru ce era cerut de la fiecare membru era ca el să continue să facă ceva pentru Mântuitorul. Dacă încetau să facă acel lucru, treceau la disciplina bisericii, căci acea persoană a devenit un leneș, și nu i se poate permite să rămână în biserică precum un trântor într-un stup de albine lucrătoare. El trebuie fie să-și pună osul la treabă, fie să plece. O, dacă am avea o vie în care să nu se găsească niciun smochin sterp, care să umbrească pământul degeaba! În prezent, cel mai sacru război al nostru este dus de un număr mic de oameni zeloși, care trăiesc intens, în timp ce restul sunt fie la spital, fie doar niște spectatori. Da, noi suntem mulțumitori pentru cei puțini și dedicați, dar tânjim să vedem focul altarului aprinzând tot ceea ce este pus pe el.

BISERICA TUTUROR SFINȚILOR

Fraților, vrem în același timp biserici care să producă sfinți, oameni ai credinței puternice și oameni ai rugăciunii; oameni cu trăire sfântă și oameni care se dedică în totalitate; oameni umpluți de Duhul Sfânt.

Trebuie să avem astfel de sfinți din belșug, altfel nu suntem mlădițe ale viței adevărate. Îmi doresc să văd în fiecare biserică o Maria stând la picioarele lui Isus, o Marta slujindu-L pe Isus, un Petru și un Ioan; dar cel mai bun nume pentru o biserică este „biserica tuturor sfinților”.

Toți credincioșii trebuie să fie sfinți, și toți pot fi sfinți. Noi nu avem nimic în comun cu „sfinții zilelor de pe urmă” [autorul face referire la mormoni, n.trad.], dar îi iubim pe sfinții de zi cu zi. O, dacă am avea mai mulți din aceștia! Dacă Dumnezeu ne va ajuta ca toată mulțimea celor credincioși, fiecare dintre ei, individual, să ajungă la plinătatea staturii omului matur în Hristos Isus, atunci vom vedea lucruri mai mărețe decât acestea. Timpuri și vremuri glorioase vor veni atunci când credincioșii vor avea caractere glorioase.

CUNOAȘTEREA ADEVĂRULUI

De asemenea, noi ne dorim biserici care să cunoască adevărul și care să fie bine învățate în lucrurile lui Dumnezeu. Ce cunosc anumiți creștini? Ei vin și aud și, cu toată înțelepciunea voastră, îi învățați. Dar cât de puțin primesc ei spre zidirea lor! Fraților, greșeala stă în parte la noi, și în parte la ei înșiși. Dacă noi am predica mai bine, și ei ar învăța mai bine. Priviți la cât de puține lucruri cunosc majoritatea creștinilor. Ei nu au căpătat nici măcar acel discernământ de a deosebi între adevărul dătător de viață și ereziile careucid. Credincioșii de modă veche ar putea să vă spună capitolul și versetul din Scriptură pentru fiecare învățătură pe care o cred, dar cât de puțini astfel de credincioși mai există! Bunicii noștri venerabili se simțeau în largul lor discutând despre „legăminte”. Eu îi iubesc pe oamenii care prețuiesc legământul harului și care își bazează viața lor pe el, căci doctrina legămintelor este cheia teologiei.

Cei care se temeau de Domnul, vorbeau adesea unul cu altul. Ei obișnuiau să vorbească despre viața veșnică și despre toate lucrurile care izvorăsc din ea. Ei aveau un bun argument pentru credința aceasta, aduceau un motiv excelent pentru o altă doctrină, și

a încerca să îi scuturi era de departe un lucru imposibil - mai degrabă te-ai fi putut aștepta să scuturi stâlpii universului decât pe ei, căci erau strașnici și nu puteau fi duși de orice vânt de învățătură. Ei știau ce știau, și se țineau strâns de ce învățaseră. Ce se va alege de țara noastră, cu fluviul acesta de romano-catolicism care se aruncă asupra noastră prin ritualiști, dacă bisericile noastre nu vor fi bogate în credincioși strașnici, care să poată deosebi între regenerarea Duhului Sfânt și copia falsă a ei, bazată pe ceremonii? Ce se va alege de bisericile noastre în zilele scepticismului acesta, când orice adevăr absolut este atacat de îndoială, dacă oamenii noștri nu vor avea adevărurile Evangheliei scrise în inimile lor? O, dacă am avea o biserică de credincioși convingși, impermeabili față de îndoiala care distruge sufletul și care se revarsă asupra noastră ca o ploaie torențială!

SPIRITUL MISIONAR AL BISERICII

Dar, chiar dacă am avea toate acestea, nu ne-am atinge idealul. Noi ne dorim o biserică având un spirit misionar, care va merge mai departe pentru a aduna poporul lui Dumnezeu din toate părțile lumii. O biserică este un grup de oameni care salvează suflete, sau

nu este nimic. Dacă sarea nu-și face influența ei păstrătoare, răspândind-o asupra lucrurilor din jurul ei, care îi mai este folosul? Totuși, unii se feresc de a face efort chiar și în vecinătatea imediată, datorită sărăciei și a viciilor oamenilor. Îmi amintesc de un predicator care acum a decedat, un om bun în multe aspecte, dar care m-a uimit cu totul printr-un răspuns dat la o întrebare pe care i-am pus-o. Remarcasem faptul că el se afla cu biserica lui într-o vecinătate groaznică, și i-am spus: „Poți să faci oare ceva substanțial pentru acești oameni?” Răspunsul lui a fost: „Nu, ba mă simt aproape fericit că nu avem mai nimic în comun cu ei căci, după cum vezi, dacă vreunul dintre aceștia ar fi convertiți, ar deveni o povară groaznică pentru noi”. Îl cunoșteam de om prudent și atent, dar acest lucru m-a șocat, și i-am cerut o explicație. „Ceea ce vreau să spun este că, ar trebui să îi întreținem, căci majoritatea sunt hoți și curve și, dacă ar fi convertiți, n-ar mai avea nicio sursă de trai, iar noi suntem o biserică săracă, și n-am putea să-i ajutăm!” El era un om evlavios, și unul cu care îți făcea plăcere să stai de vorbă, dar iată în ce fel ajunsese să privească la situația respectivă. Cu greu reușeau membrii bisericii lui să plătească cheltuielile adunării, iar

această sărăcie stinsese zelul acela prețios pentru sufletele sărmame și înghețase dorința evanghelizării din sufletul lui. În ceea ce el spunea, exista o bună măsură de bun-simț, însă afirmația lui a sunat îngrozitor. Noi ne dorim un popor care să nu cânte decât ocazional: „Suntem foarte puțini, și așa vrem să rămânem”.

Nu, nu, fraților! Noi suntem, este adevărat, un detașament micuț de soldați ai Împăratului, trimiși într-o țară străină, dar cu o îndatorire mare. Totuși, noi nu dorim doar să ne apărăm fortul, ci vrem să adăugăm teritorii noi la Împărăția Domnului nostru. Nu noi trebuie să fim alungați, ci dimpotrivă, noi trebuie să îi alungăm pe canaaniți, căci acest tărâm ne aparține, ne este dat de către Domnul, și îl vom su-pune.

O, de am fi mânați de spiritul cuceritorilor și al exploratorilor, și niciodată să nu ne găsim odihna câtă vreme rămâne vreun om de cucerit și vreo regiune de evanghelizat!

Noi vâslim ca niște marinari pe o mare înspumată, și ne grăbim către epava unde oamenii sunt pe punctul de a pieri.

Dacă n-am putea trage epava cea veche la țărnm, cel puțin, prin puterea lui Dumnezeu, să salvăm sufletele pieritoare, să le salvăm viața și să-i ducem pe cei răscumpărați la țărnmul mântuirii.

Misiunea noastră, asemenea misiunii Domnului nostru, este să îi adunăm pe aleșii lui Dumnezeu dintre oameni, pentru ca și ei să trăiască spre gloria lui Dumnezeu. Orice om mântuit ar trebui să fie, prin puterea lui Dumnezeu, un salvator de suflete. Biserica nu se găsește în starea potrivită până nu a ajuns să fie animată de acest gând. Biserica aleasă este salvată pentru a salva, curățită pentru a curăți, binecuvântată pentru a binecuvânta. Lumea întregă este câmpul ce trebuie secerat, și toți membrii bisericii trebuie să lucreze în via Marelui Gospodar. Ținuturi vaste trebuie recuperate, iar pădurile trebuie deșelente până când locurile pustii încep să înflorească precum trandafirii. Nu trebuie să rămânem mulțumiți cu ceea ce avem, ci trebuie să invadăm teritoriile prințului întunericului.

PREDICATORII – SLUJITORII BISERICII

Frații mei, în ce relație ne găsim noi cu această biserică? Care este poziția noastră în cadrul ei? Ei

bine, noi suntem slujitori. Fie ca noi să ne cunoaștem întotdeauna locul și să ne achităm de slujirea noastră! Cel mai înalt loc din biserică va ajunge să fie întotdeauna deținut de acel om care alege în mod intenționat să fie cel mai mic, în timp ce acela care aspiră să fie mai mare peste frații lui, se va prăbuși, ajungând cel mai neînsemnat dintre ei.

Anumiți oameni ar fi putut să ajungă cineva dacă nu și-ar fi propus să fie primii. Un om mare este întotdeauna unul mic. Unul care are atitudinea de stăpân peste moștenirea lui Dumnezeu nu poate fi decât un uzurpator. Acela care, în inima și sufletul său, este întotdeauna gata să îi slujească pe cei mai neînsemnați din familie, care își sacrifică de bunăvoie reputația și prietenii de dragul lui Hristos, acela va împlini lucrarea care îi este dată din cer. Noi nu suntem trimiși ca să ni se slujească, ci ca să le slujim altora. Haideți să Îi cântăm din inimă Preaiubitului nostru:

*„Nu e vreun miel în toată turma Ta,
Pe care să nu vreau să îl hrănesc;
Și nici vrăjmaș în a cărui față
Să-mi fie teamă a Ta cauză să pledez.”*

PREDICATORII – EXEMPLE PENTRU TURMELE LOR

De asemenea, trebuie să fim exemple pentru turmă. Acela care nu poate fi imitat, nu poate fi tolerat la amvon. Am auzit oare de vreun predicator care se luptă să capete întâietatea? Sau de vreun altul care a fost invidios și răutăcios? Sau de vreun al treilea, al cărui comportament n-a fost întotdeauna sfânt? Sau de un al patrulea care nu s-a ridicat până la unsprezece dimineața din patul lui, de parcă ar fi rege? Eu sper că aceste zvonuri sunt cu totul false.

Un slujitor leneș – ce se va alege de el? Un păstor care-și neglijează slujirea? Se poate aștepta el să meargă în cer? Era cât pe ce să spun, „dacă va merge vreodată acolo, asta se va întâmpla în curând”. Un slujitor leneș este o creatură disprețuită de oameni și de care Dumnezeu se scârbește. „Îi dai predicatorului tău doar 50 lire pe an!”, i-am spus cândva unui țăran. „Omul nu poate trăi cu atât”. Răspunsul lui a fost următorul: „Domnule, ține bine minte: îi dăm cu mult mai mult decât face”. Este un lucru trist când așa ceva poate fi spus, și este o durere pentru toți cei care sunt chemați și umblă după această chemare sacră. Trebuie să fim exemple pentru turmele noastre

în toate lucrurile. În toată străduința, în toată bună-tatea, în toată smerenia și în toată sfințenia – în toate trebuie să excelăm. Atunci când Cezar a mers la războaiele sale, exista un lucru specific care îi ajuta întotdeauna pe soldații lui să îndure asprimea războiului: ei știau că Cezarul se lupta cot la cot cu ei. Acolo unde ei erau în marș, Cezarul era alături de ei. Dacă ei însetau, și el înseta. Acolo unde bătălia era mai aprinsă, acolo era și el. Trebuie să facem mai mult decât alții, dacă suntem ofițeri în armata lui Hristos. Nu trebuie să strigăm „înainte”, ci „după mine!” Poporul nostru ar putea să se aștepte pe bună dreptate de la noi să fim printre cei care se leapădă de sine cel mai mult, printre cei mai zeloși din biserică, printre cei care trudes cel mai mult, și mai mult decât atât. Nu ne putem aștepta să vedem biserici sfinte dacă noi, cei care suntem obligați să fim exemplele lor, nu suntem sfințiți. Dacă dedicarea și sfințirea sunt vizibile în frații noștri înaintea tuturor oamenilor, Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu îi va binecuvânta tot mai mult. Dar dacă aceste lucruri ne lipsesc nouă, predicatorilor, n-ar trebui să căutăm prea departe cauza lipsei noastre de succes.

Aș avea multe lucruri să vă spun, dar nu le puteți suporta acum, pentru că timpul s-a scurs și sunteți oboșiți. Doresc, totuși, ca, dacă puteți să adunați un pic de răbdare și putere, să mai rămânem puțin, pentru câteva cuvinte despre ultima parte a temei mele. Dați-mi voie să mă rog aici pentru ajutorul Aceluia al Căruia Nume și a Căruia Persoană vreau să o preamăresc. Trimite, Tată, Duhul Tău cel sfânt, Porumbelul ceresc, ca să se odihnească acum asupra noastră!

3

PUTEREA NOASTRĂ

Dacă presupunem că vom predica doar Cuvântul, că suntem înconjurați de o biserică model, lucru care, din nefericire, nu este întotdeauna adevărat, dar să zicem că așa ar sta lucrurile, următorul lucru după care să ne uităm este *puterea* noastră.

Ea trebuie să vină de la Duhul lui Dumnezeu. Noi credem în Duhul Sfânt și în dependența noastră absolută de El. Da, credem acest lucru, dar îl credem în mod practic?

Fraților, în ceea ce ne privește pe noi și lucrarea noastră, credem noi în Duhul Sfânt? Credem noi pentru că practicăm în mod consecvent adevărul acestei învățături?

DEPENDENȚA DE DUHUL SFÂNT ÎN PREGĂTIREA LUCRĂRII PASTORALE

Trebuie să depindem de Duhul Sfânt în pregătirea lucrării noastre. Este acest lucru o realitate pentru noi toți? Ai obiceiul de a-ți croi drumul către sensul pasajelor sub călăuzirea Duhului Sfânt? Orice bărbat care călătorește în țara cunoașterii cerești trebuie să lucreze în felul acesta cu privire la pasajul său, pentru că trebuie să găsim înțelesul Scripturii în puterea Duhului Sfânt, altfel vom ajunge la vreo insulă din Marea Imaginației, și niciodată nu ne vor călca picioarele pe țărmurile sfinte ale adevărului. Fratele meu, nu tu ești cel ce cunoaște adevărul, doar pentru că ai citit schițele lui Hodge sau *The Gospel Worthy of All Acceptation* a lui Fuller, *Owen on the Spirit* sau orice alt clasic al credinței noastre.

Nu tu ești cel ce cunoaște adevărul, fratele meu, doar pentru că ai acceptat Mărturisirea de Credință de la Westminster și pentru că ai studiat-o cu sârguință. Nu, noi nu știm nimic până în clipa când suntem învățați de Duhul Sfânt, care îi vorbește mai degrabă inimii decât urechii. Este un lucru minunat că noi nu auzim vocea lui Isus până când Duhul Sfânt nu vine să se odihnească asupra noastră. Ioan spune:

„în Ziua Domnului eram în Duhul, și am auzit atunci o voce înapoia mea”. El nu a auzit acea voce până nu a fost în Duhul. Cât de multe cuvinte cerești nu rătăm noi pentru că nu rămânem în Duhul!

Nu putem avea succes în rugăciunile noastre, fără ca Duhul Sfânt să ne ajute în neputințele noastre, căci rugăciunea adevărată înseamnă să te rogi în Duhul Sfânt. Duhul creează acea atmosferă din jurul oricărei rugăciuni vii și dă viață rugăciunilor, așa încât ele trăiesc și capătă răspuns doar în acel cerc. În afara lui, rugăciunea nu este decât un formalism mort. Așadar, în ceea ce ne privește, în studiul nostru, în rugăciune, în gândire, în cuvânt și faptă, trebuie să depindem de Duhul Sfânt.

DEPENDENȚA DE DUHUL SFÂNT ÎN PREDICARE

Dar atunci când ne aflăm la amvon, ne bizuim noi în realitate și cu adevărat pe ajutorul Duhului? Nu am să-l critic pe niciun frate pentru modalitatea lui de predicare, dar trebuie să vă mărturisesc că mi se pare foarte ciudat când un frate se roagă ca Duhul Sfânt să îl ajute în predicare, după care îl văd aducându-și mâna la spate și scoțând din buzunar un manuscris, aranjat astfel încât să îl poată așeza în mijlocul Bibliiei

lui și să citească din el fără a fi suspectat că face asta. Astfel de precauții, care să fie practicate pe neștiute, indică faptul că acel om era întrucâtva rușinat de hârțiuțele lui, dar mă tem că ar fi trebuit mai degrabă să fie rușinat de aceste trucuri ale sale. Se poate aștepta el ca Duhul lui Dumnezeu să îl binecuvânteze, de vreme ce el practică astfel de șmecherii? Și cum ar putea să fie el ajutat atunci când citește dintr-o hârtie din care nimeni altcineva n-ar putea citi? Ce are de-a face Duhul Sfânt cu un astfel de comportament? Adevărat, este posibil ca Duhul să-l fi ajutat la compunerea acelor notițe, dar ajutorul pe care El îl dă la amvon nu mai este necesar. Ar fi fost mai corect să Îi fi mulțumit Duhului Sfânt pentru ajutorul oferit până atunci și să-I fi cerut să facă așa încât ceea ce se află în buzunarul lui să ajungă acum în inimile oamenilor. Totuși, dacă Duhul Sfânt ar avea ceva să le spună oamenilor, lucru care să nu fie scris pe acea hârtie, cum ar putea să ni-l spună? Mie mi se pare că El ar fi blocat în ce privește libertatea de a ne oferi ceva proaspăt tocmai prin această metodă de predicare. Totuși, nu mă pot pune în situația de a critica stilul cuiva, chiar dacă aş putea să pledez pentru mai multă libertate în predicare, și pentru a-l lăsa loc Domnului ca să ne spună ce să vorbim tocmai în acel ceas.

DEPENDENȚA DE DUHUL SFÂNT CU PRIVIRE LA REZULTATELE SLUJIRII PASTORALE

Mai mult, trebuie să depindem de Duhul lui Dumnezeu cu privire la rezultatele slujirii noastre. Niciunul dintre noi nu se gândește cu adevărat că ar putea să regenereze vreun suflet. Sper că nu suntem atât de nebuni încât să pretindem că avem puterea de a schimba o inimă de piatră. Nu putem îndrăzni să presupunem un lucru atât de imposibil, și totuși să ajungem să gândim că, datorită experienței noastre, am putea să-i ajutăm pe oameni să depășească dificultățile spirituale. Putem oare? Am putea trage nădejde că entuziasmul nostru va atrage biserica la viață sau că va face ca lumea cea moartă să fie târâtă după noi. Dar oare se poate petrece așa ceva? Poate că ne imaginăm că, dacă am putea să stârnim o trezire, am putea să asigurăm în felul acesta o înmulțire deosebită a bisericii. Merită oare să producem noi vreo trezire? Nu cumva trebuie ca toate trezirile adevărate să vină de sus? Am putea să trăim cu convingerea că tobele, trâmbițele sau strigătele ar putea fi de mare folos. Dar, fraților, „Domnul nu era în vântul acela” (1 Împărați 19:11). Rezultatele pe care merită să le avem provin de la acel Lucrător tăcut, dar atotputernic, al

Căruî Nume este Duhul lui Dumnezeu: în El și doar în El trebuie să ne punem încrederea, chiar și pentru convertirea a unui singur copil de școală duminicală, cu atât mai mult pentru a căpăta orice trezire adevărată. Trebuie să privim la El pentru orice păzire a oamenilor noștri și pentru zidirea lor ca să fie un templu sfânt. Duhul Sfânt ar putea spune, așa cum a făcut-o Domnul nostru, „despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5).

Ce s-ar alege de Biserica lui Dumnezeu fără Duhul Sfânt? Ce ar fi Hermonul fără roua lui sau Egiptul fără Nilul lui? Priviți la ținutul Canaanului atunci când blestemul lui Ilie a căzut asupra lui, căci vreme de trei ani nu a plouat și nici nu a căzut roua – așa ar deveni creștinătatea fără Duhul Sfânt. Ce ar fi văile fără pâraiele lor sau cetățile fără fântânile lor? Ce ar fi câmpurile fără soare sau pășunile fără vară – asta ar fi bisericile noastre fără Duhul Sfânt. Gândește-te ce-ar fi ziua fără lumină, viața fără aer, ori cerul fără Dumnezeu - așa ar fi slujirea creștină fără Duhul Sfânt. Nimic nu poate compensa absența Lui. Pășunile ar fi transformate într-un deșert, câmpurile roditoare în sălbăticie, Sharonul ar muri și Carmelul ar fi ars de foc. Binecuvântat fie Duhul Domnului, și

Domnul să ne ierte că L-am tratat în felul acesta, uitând de El, prin atitudinea noastră de mândrie, prin împotrivirea noastră față de influențele Lui și prin stingerea focului Său! Lucrează, Doamne, după curăția și puterea Ta! Fă ca inimile noastre să fie impresionate și întoarce-ne, punând ca o pecete chipul Fiului lui Dumnezeu pe inimile noastre. Gândind și mărturisind credința noastră în felul acesta, haideți să mergem mai departe în subiectul nostru cu privire la puterea Duhului despre care vorbim.

Ce anume face Duhul Sfânt? Dragilor, care este lucrarea aceea bună pe care El să nu o facă? Este lucrarea Lui aceea de a învia, de a convinge, de a ilumina, de a curăți, călăuzi, păstra, mângâia, confirma, desăvârși și folosi. Și cât de multe lucruri am putea spune pentru fiecare dintre aceste lucrări! El este Cel care lucrează în noi voința și înfăptuirea. Dumnezeu este Cel care produce toate lucrurile bune. Slava să fie Duhului Sfânt, pentru tot ceea ce El a împlinit în faptele noastre sărmene și imperfecte!

Noi nu putem face nimic fără acel izvor dătător de viață care curge către noi din Isus, Vița. Tot ce ne aparține nu face altceva decât să ne facă rușine. N-

am putea face niciodată nici măcar un pas către cer fără ajutorul Duhului Sfânt.

Fără El, nu putem conduce niciodată pe altcineva pe calea către fericirea veșnică. În lipsa Duhului Sfânt, noi n-am avea niciun gând, niciun cuvânt și nicio faptă care să fie acceptabilă înaintea lui Dumnezeu. Până și ridicarea ochilor cu nădejde sau rugăciunea ce exprimă dorința inimii trebuie să fie lucrarea Lui. Toate lucrurile bune sunt de la El și prin El, de la început și până la sfârșit. Nu mă tem că aș putea să exagerez cu ceva aici. Totuși, transferăm noi această convingere în practică?

În loc să tratez mai departe ceea ce Duhul Sfânt face, dați-mi voie acum să fac o aplicație la experiența voastră, și să vă pun o întrebare sau două. Vă amintiți de acele momente când Duhul lui Dumnezeu a fost prezent prin har în plinătatea puterii, cu voi și cu oamenii voștri? Ce vremuri au fost acelea! Acea zi a fost o zi specială.

Acele slujiri erau ca închinarea lui Iacov, când a spus: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta” (Geneza 28:16). Ce conversație are loc între predica-

torul aflat în Duhul și oamenii în care Duhul locuiește! Ochii lor par să ne vorbească la fel cum limbile noastre le vorbesc. Ei sunt în acele clipe oameni foarte diferiți de ceea ce sunt atunci când îi vedem în situațiile obișnuite: există chiar o frumusețe pe fețele lor în timp ce noi Îl propovăduim pe Domnul Isus, iar ei se bucură și beau din mărturia noastră. L-ai văzut vreodată pe vreunul dintre acești domni ai școlii moderne bucurându-se în mod autentic de predicarea lui? Predicatorii noștri evanghelici sunt foarte fericiți să transmită mesajele pe care prietenii noștri liberali le denumesc „neinteresante”, dar moderniștii aceștia, în înțelepciunea lor, nu experimentează nicio bucurie de acest fel. Poți să-ți imaginezi pe unul dintre aceștia radiind de bucurie? Ce fețe sucte au când vorbesc despre teoria post-exilică! Îmi amintesc de expresia lui Ruskin – „Turner nu găsea nimic plăcut în moara lui”. Vă spun că nu există nimic care să producă bucurie în ei, deși îi vedeți zâmbind atunci când se străduiesc să-și strângă oasele lipsite de carne. Ei se strâng în jurul unei iesle goale, amuzându-se pe când mușcă din ea. Își rostesc predicile, după care îi vezi cu fețele posomorâte până când ziua de luni vine cu un meci de fotbal sau cu vreo distracție în sala de clasă, ori cu vreo întâlnire

pe teme politice. Pentru ei, predicarea este „serviciul”, chiar dacă nu se străduiesc să muncească prea mult ca să se achite de el. Despre predicatorii de modă veche, și alții asemenea lor care sunt acum în viață, ei spun că sunt „învechiți”, căci astfel de critici se gândesc la amvon ca la un tron sau un car triumfal, și că s-au apropiat de cer când și-au închipuit că au predicat cu putere. Ce sărmani suntem noi în ochii lor, predicând Evanghelia noastră „învechită!” Dar noi ne bucurăm în ea. Doctrinile noastre, așa cum sunt ele văzute de ei, ne fac foarte fericiți. Ciudat, nu-i așa? Este evident că Evanghelia este miezul și grăsimea pentru noi, iar crezul nostru – e adevărat, foarte absurd și nefilozofic pentru ei – ne aduce mulțumire și ne face foarte fericiți și siguri.

Pot spune despre unii dintre frații mei că până și ochii lor par să strălucească iar sufletele lor radiază atunci când predică despre harul fără plată și despre dragostea jertfitoare. Așa este, fraților, atunci când avem prezența lui Dumnezeu, când noi și cei ce ne aud suntem purtați de încântarea cerească. Când Duhul lui Dumnezeu este prezent, orice sfânt va iubi părtașia cu fratele lui, iar printre noi nu se va putea găsi nicio luptă, decât străduință în dragoste. Atunci,

rugăciunea se luptă și izbândește, iar lucrarea seamănă o sămânță bună și produce rod bogat. Atunci, convertirile sunt numeroase, restaurările sunt abundente iar înaintarea în har se vede în orice loc. Aleluia! Cu Duhul lui Dumnezeu, toate lucrurile merg bine.

Dar cunoașteți oare starea contrară acesteia? Sper să nu aveți parte de ea. Este ca și moartea în viață. Trag nădejde că n-ați fost niciodată, în experimentele voastre științifice, atât de cruzi încât să conectați un șoarece la o pompă de aer și, gradual, să scoateți din el tot aerul. Ar fi un experiment fatal. Vai, sârmanul șoricel! Pe măsură ce rămâne cu tot mai puțin aer, cât de groaznice trebuie să fie suferințele lui și când totul s-a dus, iată-l acolo – mort. Ați fost vreodată goliți spiritual în felul acesta? Poate că ați trăit experiența aceea când v-ați aflat într-o vale spirituală și când ați văzut că tot ce vă puteați dori era să scăpați cât mai repede. Cineva mi-a spus de curând, „Bine, dar nu am văzut un mare pericol în predica teologului acela cu gândire modernă, căci, de data aceasta, el s-a ferit să lanseze vreo învățătură falsă, dar întreaga afacere era atât de rece. Simțeam ca și cum căzusem printr-o crevasă într-un ghețar și am rămas închis acolo, fără putința de a mai respira

aerul cerului”. Știți cum este frigul arctic și poate că, ocazional, ați simțit cum este doctrina lor, cât de nesănătoasă.

Când Duhul lui Dumnezeu a plecat, până și adevărul devine ca un aisberg. Cât de ticăloasă este religia fără viață, religia înghețată! Duhul Sfânt a plecat și toată energia, tot entuziasmul s-au dus odată cu El. Împrejurul unui vapor naufragiat nu este decât moarte. Și am văzut lucrul acesta și în biserică. Mă simt ispitit să aplic versurile lui Coleridge la ceea ce se vedea în acele biserici care merită numele de „congregațiile morților”. El descrie cum trupurile morților ar fi fost inspirate și vaporul s-a pus în mișcare, fiecare mort împlinindu-și responsabilitățile într-o modalitate moartă și formală. La fel se petrece și în acele congregații „respectabile”, unde nimeni nu-și cunoaște fratele și unde o izolare „demnă” ține locul comuniunii tuturor sfinților. Pentru predicator, dacă el ar fi singurul om viu din acea adunare, biserica ar trebui să i se pară o companie foarte înfricoșătoare. Predicile lui ajung la niște urechi care nu le aud.

Da, lumina lunii predicatorului, rece și lipsită de bucurie, se așterne peste fețe care sunt asemănătoare

ei. Discursul le impresionează mințile calme și le atrage ochii de piatră. Dar inimile, ei bine, inimile nu sunt potrivite pentru astfel de circumstanțe. Inimile sunt potrivite pentru tărâmul vieții dar, fără Duhul Sfânt, cum ar putea cunoaște bisericile adevărata viață? Dacă Duhul Sfânt a plecat, moartea este cea care domnește, iar biserica devine un mormânt. De aceea, trebuie să Îl implorăm să rămână cu noi, și nu trebuie să ne găsim odihna câtă vreme El nu va face asta. O, fraților, n-aș vrea să vorbesc, și apoi să uitați complet de această chestiune, ci haideți ca fiecare, cu inimă și din suflet, să căutăm să avem puterea Duhului Sfânt, care să rămână asupra noastră.

CUM SĂ NE ASIGURĂM DE PREZENȚA DUHULUI SFÂNT

L-am primit noi pe Duhul Sfânt? Este El cu noi acum? Dacă da, cum putem să ne asigurăm de prezența Lui viitoare? Cum am putea să-L convingem să rămână în noi și cu noi?

În primul rând, aș spune că trebuie să Îl tratăm așa cum merită să fie tratat. Să Îi aducem închinare ca parte a închinării noastre față de Dumnezeuul tri-unic. Să nu vorbim niciodată despre Duhul Sfânt în mod impersonal, să nu vorbim despre El ca și cum ar

fi o doctrină, o influență sau un mit. Să ne punem încrederea în El, să Îl iubim și să avem reverență față de El. El este Dumnezeu, așa că haideți să-L considerăm Dumnezeu pentru noi.

Ar trebui, *în al doilea rând*, să acționăm în conformitate cu felul Lui de a lucra. Marinarul nu poate crea vântul după buna lui plăcere, ci el știe când suflă acesta și se folosește de el pentru a face ca vaporul lui să înainteze. Dați-i drumul pe mare și intrați în călătoria sfântă atunci când vântul ceresc este de partea voastră. Urcați-vă pe valul sacru și mergeți, călătoriți cu el. Înmulțiți întâlnirile atunci când simțiți că Duhul Domnului le binecuvântează. Insistați cu mai mult zel asupra adevărului când Domnul deschide ochi și urechi care să îl primească. Curând veți cunoaște când roua urmează să se aștearnă și veți prețui vizita Lui plină de har. Țăranul zice, „strânge otava câtă vreme strălucește soarele”. Nu tu ești cel care poate face soarele să strălucească, căci este dincolo de puterea ta, dar ce poți face este să te folosești de soare câtă vreme el strălucește. „Când vei auzi un vuiet de pași în vârfurile duzilor, atunci să te grăbești, căci Domnul merge înaintea ta” (2 Samuel 5:24). Fii sârguincios la timp și ne la timp, dar într-o

vreme în care viața se ivește, fii de două ori mai sânguincios.

Mai apoi, la începutul, la mijlocul și la sfârșitul oricărei lucrări bune, trebuie să depindem în mod conștient și în adevăr de Duhul Sfânt. Până și simțământul nevoii ajutorului Său trebuie să-ți fie dat de El, iar rugăciunile pe care le vei aduce înaintea Lui, implorând, trebuie să vină tot de la El. Ești implicat într-o lucrare atât de spirituală, atât de departe de orice putere omenească, încât a uita de Duhul Sfânt înseamnă a te asigura de înfrângerea ta. Fă ca Duhul Sfânt să fie acel *sine qua non* al străduințelor tale, și mergi până acolo încât să-I spui - „Dacă nu mergi Tu însuți cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici” (Exod 33:15). Odihnește-te doar în El, și apoi dă-I toată slava. Pune-ți în mod special lucrul acesta în minte, căci este esențial: El nu-Și va împărți slava cu nimeni. Ai grijă să lauzi Duhul lui Dumnezeu din străfundul inimii tale și să fii plin de mulțumire atunci când El va găsi plăcere să lucreze prin tine. Fă pe placul Lui glorificându-L pe Hristos. Supune-ți viața înaintea impulsurilor Lui și leapădă orice lucru care Îl întristează. Consacrarea întregii tale ființe va fi cel mai bun psalm spre lauda Lui.

CUM NU LUCREAZĂ DUHUL SFÂNT

Mai sunt câteva lucruri pe care aș vrea să vi le amintesc, și apoi voi încheia. Amintiți-vă că Duhul Sfânt are modalitățile Lui de a lucra, și că sunt unele lucruri pe care El nu le va face. Gândiți-vă că *El nu face nicio promisiune de a binecuvânta compromisurile*. Dacă facem pace cu erezia sau păcatul, vom face acest lucru pe propriul risc. Dacă vom face orice lucru în care nu avem încredințare clară, dacă ne vom juca cu sfințenia sau adevărul, dacă ne facem prieteni cu lumea, dacă dăm curs firii pământești, dacă predicăm cu jumătate de inimă și ne întovărășim cu ereticii, nu vom avea vreo promisiune că Duhul Sfânt va merge cu noi. Marea Lui promisiune sună destul de diferit: „Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic” (2 Corinteni 6:17-18). Acest pasaj al Noului Testament este singurul, cu excepția cărții Apocalipsa, unde Dumnezeu este denumit „Domnul Cel Atotputernic”. Dacă vrei să știi ce lucruri mărețe poate să facă Domnul, în calitate de Cel Atotputernic, separă-te de lume și de cei care au apostaziat de la adevăr. Acest titlu,

„Domnul atotputernic”, este citat în mod evident din Vechiul Testament. El-Shaddai este Dumnezeu atotsuficient. Nu vom cunoaște niciodată puterea măreață a lui Dumnezeu pentru satisfacerea tuturor nevoilor noastre până nu am tăiat pentru totdeauna legătura cu orice lucru care nu este conform voii Lui. A fost un lucru mareț când Avraam i-a spus împăratului Sodomei, „jur că nu voi lua nimic din tot ce este al tău” (Geneza 14:23) – refuzând astfel o haină de babilonian sau un idol de aur. Mai mult, el a spus - „nici măcar un fir de ață, nici măcar o curea de încălțăminte”. Omul lui Dumnezeu nu va avea nimic de-a face cu Sodoma sau cu învățătura falsă. Dacă vezi vreun lucru care este rău, taie imediat legătura cu el. Leapădă-te de cei care s-au lepădat de adevăr. Abia atunci vei fi pregătit să primești promisiunea, nicidecum mai devreme. Dragii mei frați, amintiți-vă că oriunde există o dragoste puternică, acolo va fi și o gelozie mare. Dragostea este la fel de puternică precum moartea. Dar ce urmează? Gelozia este la fel de crudă pe cât este mormântul.

Dumnezeu este dragoste și, tocmai din acest motiv, „Domnul Dumnezeu tău este un Dumnezeu gelos”. Păzește-te de orice lucru care pângărește și

de orice lucru care întristează pe Duhul Sfânt, căci dacă El este mânios pe noi, curând vom ajunge să fim dați de rușine înaintea vrăjmașului.

Mai apoi, observați că *El nu le face vreo promisiune lașilor*. Dacă îi veți permite fricii de oameni să vă stăpânească și veți dori să vă feriți de suferință sau de ridiculizarea din partea lumii, nu veți găsi mare mângâiere în promisiunea lui Dumnezeu. „Cel care își va păstra viața, o va pierde”. Promisiunile Duhului Sfânt pentru noi, în mijlocul războiului, sunt adresate celor care părăsesc statura de oameni și, prin credință, devin soldații lui Dumnezeu, curajoși în ceasul bătăliei. Îmi doresc să ajungem cu toții la această gândire, la această hotărâre, încât să disprețuim cu toată ființa batjocura și ridiculizarea din partea oamenilor. O, dacă am avea acea abandonare a firii pământești ce îl caracteriza pe martirul din Italia despre care vorbește Foxe! Ei l-au condamnat să fie ars de viu, dar el a luat aminte la sentința lor cu calm. Dar, după cum știți, arderea martirilor, oricât ar fi fost de încântătoare pentru cei din lume, era și o experiență costisitoare. Primarul orașului acela n-a vrut să plătească pentru lemne, iar preoții care-l acuzaseră voiau să scape de el fără a cheltui din buzunarul propriu.

Așadar, între ei și primar a început o dispută execrabilă, și așa, sărmanul om stătea acolo în tăcere, ascultând acuzațiile celor două tabere. Văzând că ei n-aveau de gând să se potolească, le-a spus aceste vorbe: „Domnilor, voi pune eu capăt disputei dintre voi. Sunt dezamăgit să văd că, pentru oricare dintre voi, câteva lemne pentru arderea mea este o cheltuială atât de mare și, dacă doriți, de dragul Domnului meu, mă ofer eu să plătesc pentru lemnul care îmi va arde trupul”. În cuvintele lui există o ironie fină, dar și blândețe sfântă. Nu știu dacă eu m-aș fi oferit să plătesc acea cheltuială, dar m-aș fi simțit înclinat să îi ajut pe vrăjmașii adevărului să găsească mai mult combustibil pentru criticile lor îndreptate către mine.

Da, da, aș fi fost chiar mai cinic, și le-aș fi dat mai multe motive să se plângă. M-aș fi implicat în acea controversă de dragul lui Hristos și n-aș fi făcut nimic care să pună capăt mâniei lor. Fraților, dacă încercați să vă salvați câtuși de puțin reputația înaintea oamenilor apostaziei, vă va merge rău.

Acela care se rușinează de Hristos și de Cuvântul Lui în această generație rea va descoperi în final că și Hristos se va rușina de el.

Voi mai enumera câteva lucruri pe scurt. Amintiți-vă că *Duhul Sfânt nu-Și va pune pecetea pe minciună*. Niciodată! Dacă ceea ce predicați nu este adevărul, Dumnezeu nu vă va da binecuvântarea Lui. Faceți așa încât să vă gândiți bine la acest lucru.

Mai mult, *Duhul Sfânt nu-Și pune niciodată semnătura pe un cec în alb*. N-ar fi înțelept din partea oamenilor să încerce să trateze în felul acesta cu Dumnezeu, căci Domnul cel sfânt nu va permite o astfel de nebunie. Dacă nu predicăm învățătura clară, Duhul Sfânt nu va pune semnătura peste vorbele noastre goale. Dacă nu vorbim clar despre Hristos și El răstignit, îi putem spune adio adevăratului succes.

Mai apoi, amintiți-vă că *Duhul Sfânt nu va aproba niciodată păcatul*, iar binecuvântarea lucrării unor astfel de oameni ar însemna aprobarea căilor lor greșite. Fiți curați, voi, cei care purtați vasele Domnului. Faceți așa încât caracterul vostru să corespundă învățaturii voastre, și îngrijiți-vă ca bisericile voastre să fie curățate de păcătoșii grosolani, ca nu cumva Duhul Sfânt să lepede învățătura voastră, nu de dragul Lui în mod necesar, ci datorită mirosului urât al trăirii păgâne care Îl dezonoarează.

Amintiți-vă, mai apoi, că *El nu va încuraja nicio-dată lenevia*. Duhul Sfânt nu va veni să ne salveze din consecințele neglijenței voite asupra Cuvântului lui Dumnezeu și a studierii lui. Dacă ne permitem să mergem în sus și-n jos întreaga săptămână și să nu facem nimic, am putea ajunge să ne cățărăm la amvon și să visăm că Domnul va fi acolo, spunându-ne ce să le vorbim oamenilor. Dacă ajutorul ne-ar fi fost promis în felul acesta, atunci cu cât mai leneș ar fi omul, cu atât mai bună ar trebui să fie predicarea. Dacă Duhul Sfânt ar fi lucrat prin predicatorii aceștia nepregătiți, cu cât am citi mai puțin Bibliile noastre și cu cât am medita mai puțin asupra lor, cu atât ar fi mai bine. Dacă ar fi greșit să cităm din cărți, atunci nu ne-ar mai fi poruncit să acordăm atenție citirii. Toate acestea ar fi în mod evident absurde, dar sper că niciunul dintre voi nu va cădea într-o astfel de amăgire. Noi trebuie să petrecem mult timp în meditare la Cuvântul lui Dumnezeu și să ne dedicăm în totalitate Cuvântului și rugăciunii, căci doar după ce am făcut aceste lucruri putem să ne așteptăm la aprobarea și cooperarea din partea Duhului. Ar trebui să ne pregătim mesajele ca și cum totul ar depinde de noi, dar apoi să ne încredem în Duhul lui Dumnezeu, știind că totul depinde de El. Duhul

Sfânt nu trimite pe nimeni la seceriș pentru a dormi printre lanuri, ci pentru a purta povara și pentru a îndura arșița zilei. Am putea foarte bine să-L rugăm pe Dumnezeu să trimită mai mulți lucrători în via Lui, căci Duhul va fi cu lucrătorii harnici, nicidecum prietenul puturoșilor.

Amintiți-vă iarăși că *Duhul Sfânt nu ne va binecuvânta pentru ca noi să creștem în mândrie*. Este imposibil să ne dorim o binecuvântare mare pentru ca astfel să fim considerați niște oameni deosebiți. Acest lucru va împiedica succesul nostru, căci fibra arcului ar fi slăbită, iar săgeata nu își va atinge ținta. Ce face Dumnezeu cu oamenii mândri? Îi va înălța cumva? Nicidecum. Irod a rostit un mesaj deosebit, s-a îmbrăcat într-o robă de un argint strălucitor, care licărea în lumina soarelui, dar când oamenii i-au văzut veșmintele și au ascultat la vocea lui încântătoare, au strigat, „glas de dumnezeu, nu de om”, însă Domnul l-a lovit și a fost mâncat de viermi. Viermii sunt cel mai nimerit lucru pentru un trup mândru, iar atunci când ne credem puternici și foarte importanți, viermii deja încep să se adune, așteptându-ne ca, din clipă în clipă, să le fim hrana mult așteptată. „Mândria merge înaintea pieirii, și trufia merge înainte

căderii” (Proverbe 16:18). Rămâi smerit dacă vrei ca Duhul lui Dumnezeu să fie cu tine. Duhul Sfânt nu găsește nicio plăcere oratoria inflamată a celui mândru. Cum ar putea să fie altfel? Cum și-ar putea cineva închipui că El l-ar aproba pe cel ce se crede grozav? Umblă smerit cu Dumnezeul tău, o, păstorule, căci nu poți umbla cu El în niciun alt fel, iar dacă nu umbli cu El, viața și lucrarea ta vor fi zadarnice.

Luați aminte și la faptul că *Duhul Sfânt nu va locui acolo unde sunt certuri*. Haideți să urmărim pacea cu toți oamenii, și în special să păstrăm pacea în bisericile noastre. Unii dintre voi nu sunteți încă binecuvântați în felul acesta, și posibil că nici măcar nu este vina voastră. Voi doar ați moștenit niște feude vechi. În multe comunități mici, toți membrii congregației sunt rude unii cu alții și, de regulă, acestea pot să convină să trăiască în pace, chiar dacă nu sunt întru totul de acord. Dar atunci când rudele se înșeală unele pe altele, semințele răutății sunt semănate, iar acestea își fac loc chiar și în viața bisericii. Răutățile predecesorului tău ar putea să producă o mulțime de certuri care să se perpetueze mulți ani de aici încolo. El a fost un om de război din tinerețea lui și, chiar și după ce a plecat în lumea duhurilor, lucrurile pe care le-a hrănit

ajung să rămână în această lume, bântuind-o. Mă tem că nu vă puteți aștepta la mari binecuvântări, căci Porumbelul sfânt nu va locui lângă apele tulburi. El alege să vină acolo unde crește dragostea frățească. Da, noi putem risca chiar și pacea pentru motive serioase, pentru apărarea învățăturilor creștine și pentru disciplina sfântă, dar pentru motivații egoiste sau pentru certuri de partide, astfel de comportament ar trebui să fie departe de noi.

În ultimul rând, amintiți-vă că *Duhul Sfânt nu ne va binecuvânta* decât conform scopului Lui prestabilit. Domnul nostru explică care este acel scop: „El Mă va proslăvi”. El s-a coborât din cer tocmai pentru acest scop măreț, și nu se va ocupa de nimic inferior lui. Așadar, dacă noi nu Îl predicăm pe Hristos, ce are să facă Duhul Sfânt cu predicarea noastră? Dacă noi nu-L proslăvim pe Domnul Isus, dacă nu-L înălțăm înaintea oamenilor, dacă nu ne străduim să-L arătăm ca Împăratul împăraților și Domnul domnilor, Duhul Sfânt nu va fi de partea noastră. Dacă scopul nostru unic nu este acela de a-L preamări pe Domnul Isus, vom lucra singuri și vom lucra în zadar, căci zadarnice sunt retorica, muzica, arhitectura, energia și statutul social.

Aceasta este tot ceea ce am avut să vă spun cu această ocazie, dar, dragii mei frați, va fi de mare folos dacă vom lua aminte la aceste lucruri, ca să le împlinim. Fie ca ele au aibă un efect practic asupra noastră! Și vor avea, dacă Marele Lucrător se va folosi de ele, și de nimic altceva. Înainte, o, soldați ai lui Isus, cu „sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu”. Mergeți înainte în compania celor evlavioși pe care îi conduceți, și fie ca orice om să fie tare în Domnul și în puterea tăriei Lui. Fiind oameni înviați din morți, mergeți înainte în puterea învierii dată de Duhul Sfânt, căci nu aveți nicio altă putere. Fie ca binecuvântarea Dumnezeului triunic să se odihnească peste voi, spre lauda Domnului nostru Isus Hristos! Amin.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericii evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Dă mai departe această carte! “Fără plată ați primit, fără plată să dați”.

2) Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 200 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA prin a vizita pagina noastră de Facebook la www.facebook.com/MagnaGratia-Romania și prin a te abona pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse.

4) Spune și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, www.magnagratia.org/dona-tii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org. Mulțumim!